

Майкъл Периш
Сред белия ад

Светът може и страшно да се бе променил, но борбата за оцеляване си оставаше същата както открай време.

Шумно свистене изпълни хладния вечерен въздух. Голям белит с подобно на морско конче тяло беше погнал пъстра лишете, която с енергични махове на крилата си се опитваше да избяга от преследвача. Дивата гонитба се разиграваше сред кичестия клонак на едно дърво, но шансът на пеперудата не продължи дълго. Белитът беше неотстъпно по петите ѝ. Накрая достигна с отровните си крила пъстроцветното насекомо. С едно последно, ядовито фучене се нахвърли върху своята жертва и заби дългите си пипалца в тялото ѝ. То изпука, когато хитиновата черупка на лишетето се счупи. Процеди се белезникавожълта течност, която белитът жадно изсмука.

За секунди приключи с вечерята и остави жертвата си, която падна на земята във вид на празна обвивка. Белитът с жужене се издигна, за да се огледа за нова жертва, когато дохвърча голям колкото юмрук камък и свали от небето насекомото, което стоеше неподвижно във въздуха.

Камъкът разкъса едната двойка крила. Животното инстинктивно се опита да се задържи във въздуха, като усилено махаше с другите две крила. Напразно. Понесе се стремглаво към земята и с глух удар се стовари върху горската почва. В следващия момент върху него изсвистя тънко острие и отдели главата на насекомото от въздългото му тяло.

Аруула нададе радостен вик, грабна дългото колкото човешка ръка туловище на белита и тържествуващо го размаха над главата си.

– Маддракс! Виж какво убила – наша вечеря...

Малко по-късно животното се печеше върху дълъг шиш на пращия огън. С умели движения Аруула приготви белита, остърга чуканчетата от крилата и краката от трупа. Сега от горещината на огъня проблясващата в синкаво хитинова черупка, която обгръщаше тялото на насекомото, започна да се обагря в черно. Аруула непрекъснато човъркаше по черупката с малък дървен шиш, за да опитва дали месото е вече готово.

– Лакомство – обяви тя с горда усмивка. – Не лесно хваща белит и приготвя.

– А, така ли? – Мат, който седеше върху дънер от другата страна на огъня, удостои своята спътница с един недотам въодушевен поглед.

– Още ли не си ял белит? – осведоми се Аруула със смесица от неверие и учудване.

– Напоследък не съм – отвърна сухо Мат. – В нашата закувалня току-що ги бяха продали.

– Какво мислил? – Варварката повдигна вежди, под непослушните ѝ коси красивото лице се намръщи.

– А, това беше само виц – каза Мат с пренебрежителен жест на ръката си. – По мое време имаше верига от закусвални... ресторанти за бързо хранене, разбираш ли? Човек влизаше и си поръчваше, каквото желаше да яде... – Лицето на Мат прие замечтан вид. – Господи, какво ли не бих дал днес за двоен хамбургер с пържени картофи и една леденостудена кока-кола.

Аруула го удостои с недоумяващ поглед. Онова, което чуваше, ѝ се стори, сякаш нейният придружител рецитира мистериозни заклинания, чийто смисъл се е загубил преди стотици години. Все пак благодарение на телепатичната си дарба успя да почувства, че Маддракс има нещо против пригответното от насекомото лакомство.

– Не обичаш белити – констатира тя.

– Добре де, ясно – каза Мат с въздишка. – Пъхни тая твар между двете половини на хлебче и прибави солидно количество горчица и кетчуп отгоре, тогава работата ще се оправи...

Забеляза сянката, която легна върху лицето на Аруула, и разбра, че я е обидил.

Наруга се, че е идиот. Най-сетне трябваше да се научи да се спогажда със законите и особеностите на този нов свят, в който по неволя се бе оказал като корабокрушенец. Нямахме никакъв смисъл да се възпротивява на царящите тук и сега порядки в ежедневието, дори и когато са донякъде доста противни.

– От друга страна – измънка той, – онова нещо беше доста безвкусно. Мисля си, че всеки го ядеше, но вярвам – никой не го намираше за наистина добро...

– Тогава ще опиташ ли от белита? – попита Аруула обнадеждена.

– Разбира се. – Мат се насили да се ухили, а също и по чертите на Аруула пробяга лек намек за усмивка.

Младата жена дръпна шиша от огъня и свали изпеченото насекомо. Прегорялата черупка се разчупи с пукот и изпод нея излезе бяло месо, което се беше втвърдило от горещината.

Аруула взе една част от него, постави я върху голям колкото чиния лист и я подаде на Мат. Той прие дажбата си с известно колебание, помириса я предпазливо. Накрая посегна с ръка в бялата маса, пъхна си една хапка от нея в устата и беше принуден да признае, че е очаквал нещо много по-лошо. Нещо средно между омар и прастарото топено сирене „камамбер“.

– Е? – попита Аруула, изпълнена с очакване.

– Добро е – рече Мат. Повече го учудваше фактът, че човек свиква и с най-странните неща.

Докато се хранеха, обсъдиха по-нататъшния си маршрут. Мат беше принуден да осъзнае, че безплановото и наслуки издирване на изчезналия шурман от Рим не доведе до нищо. Преди действията му да го въвлечат в някоя ужасна ситуация, подобна на онази в Милано, беше по-добре да си пробие път до своята бивша военновъздушна база в Берлин – Кьопеник. Приемаше, че по силата на логиката тримата му останали другари от ятото също биха избрали това място за среща, от друга страна като че ли не се надяваше някога да ги види отново. Ървин „Голямото момче“ Честър бе намерил смъртта си като гладиатор в Рим, професор д-р Джейкъб Смайт се бе побъркал и хвърлил в пастта на някаква гадина.

Планът на Мат имаше само един малък външен недостатък: между тях и онова, което някога е било Германия, беше разположена внушителната верига на Алпите, които под тектоничното въздействие на сблъсъка с кометата бяха станали още по-високи, по-диви и насечени с пропасти. Тяхното преодоляване беше целта на следващия етап. Ако успееха да ги преминат живи, щяха да видят какво да правят по-нататък...

– Кога ще стигнем до града, за който ми говореше? – обърна се Мат към Аруула, която с въодушевление дъвчеше своята порция белит.

– Утре – отвърна тя с издути бузи. – Огненият стол ще ни занесе дотам.

Матю беше принуден да се ухили. Беше странно, че инстинктивно избраната от Аруула дума за мотоциклета, който заграбиха в Кървавата крепост, беше идентична с общоприетото по-раншно наименование. Безуспешно се бе опитвал да научи спътницата си какво представлява в действителност нещото, върху което пътуваха дни наред из страната, но варварката се противеше да го нарече с истинското му име.

Пък и защо ли? – питаше се Мат примирен. В един свят, в който единствено той си спомняше миналото, нямаше никакво значение как се наричат нещата. Това бяха ново време и нов свят, а той – останка от отдавна минали дни.

Това го наведе на мисълта за джипа „Хамър“, който бяха изоставили с повреден двигател. Мат успя да използва поне още две туби бензин. Едната от тях междувремежно беше празна. Колко ли още щяха да напреднат, преди да им се наложи да продължат пеш?

Аруула забеляза, че настроението на придружителя ѝ е на „точката

на замръзването“. Не само поради способностите си, но също и, затова че през изминалите седмици се бе научила, да чете по израза на лицето му, чиято мимика беше съвсем различна от онази на мъжете от ордата на Зорбан.

Варварката отмести настрана чинията лист и си обърса устата. После стана, мина покрай огъня с гъвкави движения.

– Аруула знае какво на Маддракс липсва – каза единствено.

– Тъй ли? – Мат повдигна недоверчиво вежди. – И какво е то?

– Разказал си ми за това – отвърна варварката и загадъчна усмивка заигра в позанемарените ѝ, но красиви черти. Хвърли настрана кожената наметка, която носеше около гъвкавите си рамене, и откри съвършеното си тяло, което, с изключение на препаската, беше напълно голо.

– Вярвам – каза тя тихо, докато се навеждаше към него и насочи устни към неговите, – че го наричахте десерт...

При изгрев слънце продължиха пътуването си. Аруула насъбра малкото неща, които караха със себе си. Мат направи кратък преглед на мотоциклета.

Беше истинско чудо, че това нещо въобще работеше. Смайт го беше сглобил от различни, донякъде ръждясали части. С малко късмет щяха да стигнат до следващия град, за който беше споменала Аруула. Там щяха да разменят „огнения стол“ срещу друго средство за придвижване.

Натовариха имуществото си и възседнаха машината. Аруула се качи на седалката зад Мат, с дългия си меч в кожена ножница на гърба. Мат все още носеше маслиненозелената си пилотска униформа – гащеризонът с всичките му джобове с различно предназначение досега се бе оказал изключително полезен. Обаче в по-голямата си част дрехата беше доста пострадала...

Мат запали мотора. Машината изрева. Непривичен шум сред пушота.

Аруула нададе лудешки вик. Мат даде газ и мотоциклетът се понесе, заподскача по неравния, прорязан от мощни корени терен на гората.

Тъй като нямаше никакво шосе, ще-неще, трябваше да търси път през гъсталака. В шур слалом минаваха покрай дървета, някои, от които бяха толкова дебели и грамадни, че петима мъже не биха могли да ги обгърнат.

Спомни си за един излет, на който баща му го бе взел със себе си, още, когато Мат беше дете. Посетиха горите Редууд по севернокалифорнийското крайбрежие – огромни гиганти с червена дървесина, чиито клони сякаш се простираха чак до небето. Точно така изглеждаше и тук

– с тази разлика, че това беше всичко друго, но не и лек излет. А и тогава ги нямаше гигантските, почти с човешки ръст гъби, които израстваха от горската почва в сянката на дърветата.

Крясъкът на някаква граблива птица, която се подплаши от шума на мотора и която кръжеше над върховете на дърветата, напомни на Мат, че в този чужд, враждебен свят трябва да бъде винаги бдителен. Хвърли поглед нагоре и видя сянка, подобна на прилеп.

– Батера! – извика Аруула и Мат осъзна още по-добре, че има да учи още много неща за този загадъчен свят от бъдещето.

Колкото повече отиваха на североизток, толкова повече гората оредаваше. Дърветата ставаха по-малки, възниски и накрая се изгубваха в хълмист, осеян със скални отломъци и довлечени от ледници каменни блокове ландшафт, над който се беше ширнало стоманеносиво небе.

Мат отби в посоката, която му каза Аруула.

След около двучасово пътуване през равни планински хребети и изсечени от теченията на реките оврази, от чиито скални стени призрачно отекваше пукотът на мотора, стигнаха до просторна долина. На един планински купен, от който добре се виждаше падината, Мат спря мотоциклета.

– Виждаш ли? – попита Аруула. – Това е той! Гаффар!

Мат кимна.

Пред тях в подножието на хълма се простираше поселище. Къщите, от чиито комини се издигаха тънки ивици дим, бяха изградени отчасти върху руини, отчасти сковани от дърво, отчасти – построени от останки от отдавна минали времена. Бяха ниски и само на по един етаж, групираха се в няколко улици около площад, който заемаше центъра на градчето.

Там тъкмо имаше пазар. По безбройните сергии търговци предлагаха стоките си, пазаряха се и мамеха.

Мат кимна.

Пазарът в Гаффар беше целта им. Може би тук щяха да намерят средство за по-нататъшното си придвижване, което можеше да ги пренесе на север през Алпите...

Матю включи на скорост и даде газ.

С главоломно темпо мотоциклетът се спусна надолу по склона и спря при входа за града. Макар и да имаше стражи недодялани мъже в грубо кожено облекло, които държаха копия и имаха „щитове“, които в стари времена бяха украсявали джантите на автомобили, – градът не беше истински укрепен. Указание, че става дума за донякъде сигурен

район.

Когато Мат и Аруула навлязоха във входно-изходната улица, стражите ги огледаха от главата до петите, но не ги спряха. Единствено моторът – естествено – привлече вниманието им. Изглежда, почти се страхуваха от него. Щеше да получи добра цена на пазара. Че бензинът почти беше свършил и че последният преглед беше малко просрочен, за тези подробности Мат не биваше да отваря очите на купувача...

Стигнаха до главната улица, където цареше голямо оживление. Наоколо минаваха търговци с коли, натоварени с плодове и зеленчуци. На път бяха впрягове, теглени от странни животни, едни от опитомени кучета мутанти, други – от космати добичета, които слабо напомняха на Мат за говеда.

В лудешки курс на зиг заг провираше машината между впряговете. С това си навлече негодуванието на неколцина други участници в движението. Дочуха се ругатни, размахаха се юмуци. Но повечето хора се отдръпваха уплашено от ревящата, странна машина.

Стигнаха до центъра на селището, големия пазарен площад. Мат с удивление се огледа наоколо, впечатлен от голямото оживление и многообразието на предлаганите стоки.

Тежка миризма на подправки изпълваше обедния въздух. На някои сергии, чиито продавачи носеха най-вече бурнуси и тюрбани, се продаваха екзотични подправки. На други предлагаша за продажба различни сортове плодове и зеленчуци, на трети – инструменти и оръжия.

Аруула нададе предупредителен вик, когато съзря два сивочерни тарака, но веднага се успокои, когато разбра, че зверовете са вързани с вериги.

– Месо от тараци! – крещеше на езика на южните земи търговецът.
– Прясно месо от тараци! Ще ги заколим пред очите ви...

Мат изтръпна от отвращение – но гигантските плъхове далеч не бяха най-лошото, което пазарът предлагаше. Мат забеляза с неприятно чувство един подиум, издигнат в средата на площада, около който се трупаха недодялани дангалаци със стръвни физиономии. На подиума стояха млади жени, които, завързани с вериги като тараците, не носеха почти нищо върху телата си. Свежо месо, неподходящо за консумация. Или все пак? След досегашните си преживявания с вулфаните и носферите Мат междувременно допускаше, че тукашното население е способно почти на всичко...

– Робини! – хвалеше търговецът стоката си с пълно гърло. Млади, послушни робини от Южната земя, здрави и чисти...

Мат чувстваше как у него се събужда поривът да предприеме нещо срещу тези порядки, но същевременно знаеше, че не биваше да се намесва. Този свят си бе сътворил свои закони, а той беше чужденецът тук. Неговото поколение толкова много се гордеше с онова, което бе постигнало в началото на новото хилядолетие под възвишеното понятие „цивилизация“. Но повечето от тези неща отново бяха излинали във водовъртежа на столетията.

– Там отзад – каза Аруула и посочи сергия, която се намираще в самия край на пазара. – Там може купи ездитни животни!

Мат потвърди, че е разбрал и насочи машината към една заобиколена с висока ограда кошара, в която се поклащаха гигантски насекоми със странен външен вид.

Мат различи няколко фреккойшера и невероятно големи стоножки, а наред с тях и животни, които никога преди не беше виждал: гъсеници с размерите на малка кола и нещо, което изглеждаше като гигантска мравка с крила.

– И ти си сигурна, че тук ще намерим нещо подходящо? „Също като при търговец на употребявани коли.“

– Съвсем сигурна. Маддракс трябва мене доверява.

– Комдо – поздрави ги търговецът, гърбав, беззъб мъж, който носеше туника от омазнена кожа. – Вентуу компра?

Междувременно Мат разбираше достатъчно много от объркания говор на южняците, за да знае, че мъжът се осведомяваше за желанията им. Аруула не кри дълго и обясни с кратки гърлени думи от какво имат нужда тя и придружителят ѝ.

Търговецът кимна и посочи отвратителното животно, което приличаше на мравка. Без да показва и най-незначителен страх, Аруула влезе в кошарата, отиде при животното и го огледа с опитно око.

– Докароо – обяви тя накрая, че е съгласна и кимна, което накара търговеца усърдно да потрие ръце. Сега дойде следващият етап от ритуала – спазаряването на цената. Жителите на тази област не познаваха парите. Разменяха. Кое то не ги правеше по-малко алчни...

– Кваанта? – попита Аруула.

Търговецът направи неопределено движение с ръка.

– Оффоор – настоя той.

– Иска да му предложим нещо – преведе Аруула.

Мат посочи мотоциклета, който беше оставил пред кошарата.

– Кажу му, че ще го разменим с мото... с огнения стол. Но като прибавка искаме и провизии за цели две седмици.

Аруула кимна и преведе.

Търговецът направи физиономия, сякаш е захапал лимон.

– Андроне парр руута фука! – извика той, излязъл извън себе си.

– Андронът срещу огнения стол – преведе Аруула. – Повече не иска даде.

Мат поклати отрицателно глава, смръщи лице.

– Магаре парр доо... семаа! – сонна се грубо на търговеца и вдигна демонстративно два пръста. – В противен случай можеш да си избиеш тази мисъл от главата, ясно ли е?

Търговецът хвърляше към Маддракс искрящи погледи. В очите му блестеше нескривана алчност. Непрекъснато хвърляше крадешком погледи към мотоциклета. Беше очевидно, че иска да го има.

– Дакороо – изръмжа накрая той омърлушено и подаде ръката си на Аруула, за да я плесне.

Сделката беше сключена.

Мат си спомни първия летателен час.

Тогава беше съвсем млад офицерски кандидат и освен това беше ужасно възбуден. През целия си живот бе мечтал да постъпи във BBC и да стане пилот, да литне в синевата.

Е, сега, като стоеше пред андрона, който го гледаше втренчено със студените си фасетни очи, големи колкото футболни топки, не се чувстваше по-различно. Във всеки случай този път не предвкушването на радостта беше онова, което правеше Мат неспокоен, а скептицизмът.

– Напълно ли си сигурна, че това... нещо ще ни пренесе през планините?

– Съвсем сигурна – отвърна му напълно убедена Аруула. Маддракс трябва да ми се довери. – Жената воин беше се качила на двуместното седло, което беше закрепено непосредствено зад издутата глава на мравката. Юздата и поводите служеха за управление на животното – ако въобще можеше да бъде управлявано, в което Мат сериозно се съмняваше.

– Е, хайде! – подкани го Аруула и повдигна вежди. – Какво чакаш?

Мат промърмори нещо неразбираемо, но се приготви да се покатери до седлото по един от косматите крака на насекомото. „Като ездач при родео“ – помисли си намръщено той.

Седна зад Аруула, последва примера ѝ и наядна около раменете си кожените ремъци, които бяха закрепени за седлото. И двамата носеха топли наметки от кожа с дебела козина, които трябваше да ги предпазват от хапещия студ във височините. На Мат му беше ясно, че ездата ще бъде твърде сурова при положение че андронът въобще успее да се

помръдне от земята.

– Готов ли си? – попита Аруула.

– Готов – каза Мат, спомняйки си за старите времена.

Аруула нададе остър писък, изплющя с поводитите – и огромното насекомо рязко се раздвижи. Мършавите крака на андрона започнаха бързо да потрепват нагоре-надолу един след друг и на тласъци и подскоци ги понесоха по земята. Мат реагира с груба ругатня, докато Аруула весело се изсмя.

В следващия момент отстрани на тялото на насекомото се появиха нежни, почти прозрачни крила и след миг мравката заедно с товара си се вдигна привидно без усилие от земята.

– Ах! – извика Мат, докато Аруула насочваше животното стръмно към небето, почти като самолет с вертикално излитане.

Мат се престаши и хвърли един поглед назад, видя, че под тях сградите на Гаффар ставаха все по-малки и по-малки. Крилата на андрона се движеха толкова бързо, че погледът не можеше да ги проследи и при това предизвикваха бръмчене, което донякъде напомняше звука на стар изстребител „Спитфайър“.

Дишаше дълбоко, усещаше въздушното течение, което духаше в лицето му, и се наслаждаваше на възможността след толкова дълго време да е отново във въздуха.

– Ихааа! – извика той лудешки и в този момент се почувства като цар на света.

Изведнъж му стана безразлично, че седи на гърба на мравка. Когато видя, че скалите и хълмовете на предпланината под тях отминаваха, как за минути преодоляваха разстояния, за които иначе щяха да са им нужни часове, изпълни се с твърдо упование.

Изведнъж го обзе чувството, че имат истински шанс да стигнат до Берлин и да намерят базата. А с малко късмет щяха да срещнат и другарите му и Мат вече нямаше да бъде сам в този странен, чужд свят.

В еуфорията си подкара една песен, която някога често беше слушал. Още в неговото време се бе превърнала в твърде стар шлагер, а сега вече – в музика от друга епоха.

„If everybody had an ocean, across the USA,
then everybody'd be surfin' like Califom-ia...“¹

1. Ако в Щатите имаше океан, тогаз всеки щеше да сърфира като в Калифорния... – Бел. прев.

Аруула беше принудена да се засмее. Не разбираше какво пее спътникът ѝ, но чувстваше, че той за първи път, откакто го срещна, изпитва утеха и упование – и това я правеше щастлива.

Тя изплющя с поводите и отново подкара андрона. Все по-нагоре продължаваше светкавичният полет през хълмове и скалисти хребети.

За съжаление това не продължи много дълго.

Бяха оставили предпланината зад себе си, бяха преминали границата, докъдето виреят дърветата и бяха прелетели над първите покрити със сняг и лед скалисти хребети, когато това внезапно се случи.

Мълния, която беше толкова ярка и ослепителна, та чак изглеждаше, че разкъсва небето на парчета, блясна от облаците. Миг след това последва оглушителна гръмотевица.

– Да го вземат дяволите – изруга Матю.

За съвсем кратко време синьото небе рязко се затъмни. От изток нахлуха облаци, черна, застрашителна формация, които изглеждаха като чували с въглища. Към това се прибави и леденият вятър, който подмяташе като топка насам-натам тях и андрона.

Животното с мъка запазваше курса си, много пъти опасно се приближаваше до стърчащите върхове на скалите. Блестяща светкавица отново освети небето, изтрещя тътнеша гръмотевица.

Тогава дойде и снегът.

От минута на минута Мат и Аруула все повече се озоваваха сред ада от трептящи снежинки, които леденият вятър шибаше в лицата им.

Пристегнаха качулките на наметките си и се вкопчиха здраво за седлото, докато андронът се опитваше да се задържи във въздуха. Но усилията му с филигранните криле да се бори срещу отприщилите се природни стихии изглеждаха смешни. Разрази се мощна буря, същинска снежна хала.

Вилицата рязко се уплътни до такава степен, че Мат и Аруула не виждаха нищо и на педя пред себе си. А облаците заплашително се съгътиха и се погрижиха да стане тъмно като в рог. Само непрестанно трепкащите светкавици осигуряваха за секунди ослепителна светлина.

Андронът нададе пронизително свистене, когато беше грабнат и запокитен от един рязък пристъп на вятъра.

Аруула изрече някакво люто проклятие, дръпна поводите и стъпи здраво на стремената, за да овладее контрола върху насекомото. Това беше безнадеждно начинание. Все по-бясно бушуващите ветрове и снегът имаха грижата летящата мравка да загуби ориентация. Животното напразно се опитваше да се задържи във въздуха и бързо губеше

височина.

– Слизай надолу! – извика Мат на Аруула, надвиквайки воя на вятъра. – Трябва да се приземим, преди гадината да падне!

Аруула изкрещя в знак на потвърждение, дръпна поводите, използва всичката си сръчност.

Напрасно.

Силен пристъп на вятъра блъсна животното и ездачите. Андронът се превъртя по надлъжната си ос, при което бяха изгървани два чувала с провизии. Само коланите предотвратиха падането на двамата ездачи в бездната. Духаше бръснещ леден вятър. Мат стисна зъби и усети проливаща болка в лицето си.

За миг крилата на мравката се покриха с лед. Андронът нададе измъчен писък – в следващия момент единият чифт нежни крила се прекършиха.

– Меерду! – изкрещя Аруула и Мат го разбра без превод.

Стана така, сякаш витлата на хеликоптер престанаха да се въртят – падаха отвесно надолу.

Подтикван от инстинкта си за самосъхранение, андронът бясно размахваше оцелелите си крила. Ала това беше безпредметно усилие.

Бурята, снегът и вятърът имаха грижата всички да бъдат дръпнати безмилостно в бездънната мрачна пропаст, която беше зейнала под тях. Всред вихрещата се снежна буря вече не знаеха кое е горе и кое – долу, струваше им се като че ли се реят във въздуха.

Но Мат знаеше, че това състояние не може да продължи дълго. След миг сяха да се блъснат в твърда скала – и тогава всичко щеше да свърши.

Бившият пилот от ВВС се успокояваше с мисълта, че поне му е съдено да умре със смъртта на летците...

Из фъртуната изникнаха призрачни форми, към които се носеха с вихрено темпо. В безсмисленото си усилие да я предпази, Мат обгърна с ръце Аруула.

Ужасяващи секунди на очакване.

Тогава дойде сблъсъкът.

Мат не знаеше какво става с него. Имаше чувството, че са изкарани навън всичките му вътрешности, толкова опустошителна беше силата, с която андронът се стовари върху земята.

Кожените ремъци, които досега го придържаха към седлото, се откъснаха под напора на тежестта. Мат не успя да задържи задълго Аруула, излетя от седлото във висока дъга, преобърна се във въздуха и за

известно време загуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, бяха минали само секунди. Лежеше по корем във високия сняг, почти целият беше потънал в него. Включаясващ студ се промъкваше през наметката и гащеризона му и го караше да зъзне.

Мат примига, обърса снега от лицето си... и разбра какъв късмет е имал.

Не беше ранен, освен няколкото контузии нямаше други наранявания. Снежното поле беше омекотило удара при падането.

Мат бързо се изправи на крака, в наситената от танцуващи снежинки здрачевина започна да търси Аруула. Непрекъснато зовеше името на своята спътница, крещеше срещу непрестанно виещия вятър, газеше със затаен дъх в снега, в който ботушите му затъваха до конحوвете.

Изведнъж в гъстата виелица съзря безформен торс. С ръце на лицето си, за да се предпазва от ледения вятър, се приближи до него и разбра, че това е андронът.

Животното лежеше мъртво в снега, не бе оцеляло при падането. При удара коничният му череп се беше пръснал като зрял плод. От него беше изтекла зеленикава течност, веднага замръзнала на студа.

На снега до мъртвото насекомо лежеше човешка фигура...

– Аруула!

Мат се хвърли към спътницата си. Левият ѝ крак се беше оплел в стремето на седлото, горната част на тялото ѝ беше затънала в снега.

Мат бързо отиде до нея и падна на колене, с голи ръце започна да я освобождава от снега. Младата жена не се помръдваше, беше загубила съзнание.

– Аруула! По дяволите, момиче, ела на себе си... Грабна я, изправи я, махна снега и леда от лицето ѝ. С облекчение установи, че тя още диша.

– Аруула...! – Притисна я към себе си, топлеше я с тялото си, молеше се да не е получила вътрешни наранявания.

С гореща молитва поглеждаше към потъмнялото небе и се питаше дали в това странно време и този странен свят наистина съществува бог на име Вудан.

Свистящ вятър бушуваше около него, снегът и ледът здраво впиваха зъби. Чувстваше се самотен, безпомощен и сам.

Когато Аруула внезапно се раздвижи, той нададе радостен вик.

– Какво...? – попита младата жена на родния си език и отвори очи.

– Всичко е наред, малката – увери я Мат, хилейки се и обърса

снежинките от челото ѝ. – Направихме безупречно аварийно приземяване.

Аруула се понадигна, видя мъртвия андрон да лежи в снега.

– Имаш ли нещо счупено? – осведоми се Мат.

Жената воин огледа тялото си, опипа измъчените си кости и стави и после тръсна гривата си, в която блестяха безброй ледени кристалчета.

– Добре. – Мат кимна. – Трябва да видим как да се измъкнем оттук и да намерим убежище, иначе ще ни сполети съдбата на шестокракия ни другар.

Аруула промърмори някакво потвърждение и с усилие се изправи на крака. Заедно започнаха да разговарват от гърба на мравката оцелелите провизии и раницата, в която беше сандъчето с аварийния пакет от самолета на Мат.

Мат постави раницата и няколко торби на раменете си и вече се канеше да тръгва, когато Аруула го извика да се върне.

– Какво има? – попита я той.

Варварката не отговори, изтегли дългия си меч от ножницата на гърба си и без церемонии заудря с него по незащитената с броня долна страна на андрона.

– Какво, по дяволите...? – искаше да попита Мат, когато видя от корема на мравката да излиза белезникаво месо. Аруула пристъпи, отрязва голямо парче от него и го пхна в торбата си.

– Ядене – каза кратко тя. – Ние трябва...

Не успя да довърши изречението, защото в този момент се чу някакво виене и ръмжене, толкова отвратително, че на Мат му се смрази мозъкът на костите. Това в никакъв случай не беше вятърът и не идеше от човешко гърло.

Звучеше дрезгаво, пронизително, диво... и ужасяващо. Мат и Аруула се обърнаха едновременно. Варварката вдигна меча си, дясната ръка на Мат рязко опря до колана му, където беше пхнат тежкият армейски пистолет.

– Какво е това? – попита той, докато тревожно се оглеждаше и се опитваше да надзърне през завесата от танцуващи снежинки.

Аруула не отговори. Стоеше в снега, широко разкочена, с меч, стиснат в двете ръце. Очите ѝ се бяха присвили в тесни цепки и Мат знаеше, че тя не само дебне, но и подслушва...

– Какво има? – попита я тихо. – Можеш ли да доловиш нещо?

– Гняв – каза Аруула само – и ярост. Нещо не желае да сме тук...

– Нещо ли? – Мат вдигна вежди. – Какво озна...?

Не успя да довърши думата, защото в същия момент отново се нададе ужасяващият рев, този път по-близо. Точно тогава падна мълния, която за някакво мигновение освети страховитото небе.

И срещу ослепителната светлина се очертаха контурите на огромна твар, която беше по-ужасна от всичко, което Мат беше виждал досега!

Представляваше гигантска планина от месо и козина, имаше далечна прилика с маймуните, с нокти и зъби, които бяха дълги като кинжал. Съществото вървеше изправено, но беше гърбато. Масивният му череп, от чиято паст стърчаха смъртоносни зъби, беше агресивно изпънато напред. Сплъстена козина висеше от създаването, от което се разнасяше смрад на смърт и тление.

За части от секундата призракът изчезна, ужасяващата картина се скри, но онази твар все още си беше там.

Мат се обърна, хвърли въпросителен поглед към Аруула. Младата варварка стоеше неподвижно и с широко отворени очи гледаше втрещено към мястото, където все още можеше да се види чудовището.

– Нарка-то – промълви тя и за пръв път, откакто я познаваше, Мат доби чувството, че изпитва истински страх. – Нарка-то! Трябва да бягаме! Бързо...

През времето, прекарано в обществото на Аруула, Мат се бе научил да не разпитва надълго и нашироко. Жената воин познаваше този свят много по-отдавна и по-добре от него щом казваше, че трябва да бягат, значи трябваше да бягат...

Двамата се обърнаха и побягнаха, а зад тях отново се разнесе ужасяващият вой на съществото. Мат се страхуваше, че то ще ги последва, че в следващия миг из мрака ще изстреля въоръжените си с нокти лапи, ще ги сграбчи двамата и ще ги разкъса.

На всяка крачка, която правеха, затъваха до колене в снега. Багажът, който мъкнеха със себе си, им пречеше при бягството и с теглото си ги караше да затъват още повече. Мат би предпочел просто да остави нещата, но без провизии и абсолютно необходимото им снаряжение можеше направо да си останат тук и да се оставят на снежното чудовище...

Не знаеха накъде бягат, само и само да са по-далеч от ужасния рев и от съществото с неговите зъби и лапи. Всред бурята и без това не можеха да разберат къде са. Всички посоки бяха еднакви. Когато затъваха до хълбок в снега, помагаша си един на друг, като при това хвърляха трескави погледи назад, за да се уверят, че онази твар не ги следва. Но сред плътната снежна буря не можеше да се различи абсолютно нищо. Звярът вече можеше и да е само на няколко метра зад тях – щяха да го

забележат, когато щеше да е вече твърде късно...

Дишаха на пресекулки, мускулите ги заболяха. А и студът започна да се усеща все по-осезаемо. Мат вече почти не чувстваше ръцете и лицето си. Пронизващата болка в крайниците му отстъпи място на скована безчувственост. Знаеше, че това са първите признаци на измръзването. Ако не намереха скоро някакво убежище, щяха да са безвъзвратно загубени...

Изведнъж Мат се сблъска с нещо твърдо, отвесно и разбра, че е ударил крака си в някаква скална стена. Запромъкваха се покрай нея, доволни, че вече снегът и вятърът не налитат към тях от всички страни. Широка издатина се издигаше от снежното поле и водеше покрай скалата. Мат и Аруула минаха по нея, благодарни, че са се отървали от дълбокия сняг.

На няма и сто метра по-нататък случайността им дойде на помощ: непосредствено до скалната издатина се разкриваше тъмният вход на пещера, която някаква прищявка на природата беше издълбала в камъка.

– Навътре! – показа Мат на Аруула и влезе през снежната преграда, която почти изцяло затваряше входа на пещерата. Младата жена не възрази, приведе се и се вмъкна във вътрешността на пещерата, докато Мат остана назад и я прикриваше с „Берета“-та.

Ала не се случи нищо. Изглежда, звярът се беше отказал от преследването. Накрая и Мат се провря през тесния вход и остави зад себе си вилнеещата буря...

Черен като катран мрак го посрещна от другата страна... и смрад на гнилот и тление.

– Това не е добро място – прошепна тихо Аруула.

– Знаем – отвърна Мат, докато ровеше в аварийния си пакет за джобното фенерче. Всичко у него настойчиво го подтикваше веднага отново да напусне тази тъмна дупка, но мисълта окаяно да замръзне навън в снежната буря беше още по-неприятна от отвратителната воня.

Включи фенерчето. Конусообразният му лъч се заби в тъмнината.

Пещерата беше просторна и толкова висока, че в нея човек можеше да стои прав. В задната част на куполообразния свод имаше проход, от което можеше да се заключи, че пещерата се простира още по-нататък във вътрешността на планината. Оттам, види се, идваше и противната смрад, която изпълваше студения въздух.

– Чудесно – каза Мат и се намръщи. – Почти като в хотел „Риц“.

Аруула не попита нищо. Беше се примирила с факта, че не разбира всичко, каквото Маддракс казва, също толкова малко проумяваше и

странните неща, които нейният спътник мъкнеше със себе си. Беше навикнала на това, както и той все повече се нагаждаше към обичаите на нейния свят.

Свалиха багажа си и се накониха да изградят временен лагер. На пода на пещерата бяха разпръснати клони и парчета сухо дърво, така че Мат успя да разпали малък огън.

Аруула и той свалиха подгизналите си наметки и жадно поемаха в себе си топлината, която се излъчваше от прациящите пламъци. Постепенно жизнеността взе да се връща в изтощените им тела.

Мат забеляза, че спътницата му има рана от удар, която зее на челото ѝ. Погрижи се за нея с превръзка от аварийния пакет. След това Аруула се зае да приготви вечеря от мравешкото месо.

Този път на Мат му беше все едно откъде идва това нещо. В това си състояние би ял всичко. Едва изчака бялата пихтиеста маса да се изпече и втвърди. Гладни, Аруула и той се нахвърлиха на месото от андрона, който по този начин им оказваше още една, последна услуга.

Всяка отделна хапка даряваше сила и сгряващото чувство за пълен стомах им придаваше утеха и мъничко надежда.

– Кажи – рече Мат, след като известно време бяха седели мълчаливо край огъня с втрещени в пламъците погледи, преди малко, навън... каза някаква дума...

– Нарка-то – потвърди Аруула с кимване.

– Какво означава това?

– Име на твар – каза Аруула и Мат видя как изтръпна. – Същество от древните легенди.

– И какво разказват тези легенди?

– Че в планините има ужасно създание – нито човек, нито животно, нито пък тарак. Това е нарка-то, чудовищен звяр, който не знае пощада и се храни с месото на странниците, които са се заблудили в района му.

– Аха – каза Мат. – И ти смяташ...?

– Видяхме това нарка-то – обясни Аруула, напълно убедена. – Изглеждаше точно така, както го описват легендите.

Мат забеляза, че го побиват студени тръпки.

– И какво разказват легендите за нарка-то?

– Че не познава милост. Все още никой не му се е изплъзнал. То е диво животно, което преследва жертвата си, докато...

Варварката прекъсна, когато инстинктите ѝ внезапно я предупредиха. Мат видя тревожния израз на лицето ѝ.

В следващия миг съзря хвърлящия огнени отблясъци чифт очи,

които ги гледаха откъм мрака на галерията. Още преди да успее да реагира, откъм тъмната бездна се отдели черна, покрита с рошава козина сянка и с дрезгав рев се нахвърли върху него и Аруула.

– Нарка-то – извика ужасена младата жена и скочи и Мат си помисли за секунда, че снежното чудовище ги е подушило в пещерата.

Но тогава видя, че тази твар беше по-малка и по-набита. Което не намаляваше страховете му. Защото един див тарак не беше по-малко опасен...

Аруула нададе див боен вик.

Косматата гадина, в чиято страховита плъша паст святакаха низ остри като ножове зъби, се приближаваше на четири крака. Голата ѝ опашка се уви на пода като змия.

Нещо у чудовището се стори на Мат... някак си различно. Движеше се на тласъци, държеше главата си леко приведена настрани, а от устата му на вадички се стичаха лиги.

Тогава му стана ясно. Аруула му бе разказвала за тази специална разновидност на мутиралите плъхове. Беше нетарак, генетично изродено животно, прогонено от стадото. Обикновените тараци бяха коварни, безпощадни ловци. Нетарациите, напротив, бяха безскрупулни убийци, които умъртвяват просто по инстинкт. Бяха брутални и непредсказуеми.

Нетаракът се приближи на големи скокове, хвърли се към Аруула, която дори не успя да помръдне меча си. Очите на урода святакаха от кръвожадност. Вече се канеше да се нахвърли върху нея, за да прегризе гърлото ѝ със своите остри като бръснач зъби, когато Мат изскочи напред. В ръцете си държеше горяща цепеница, която беше извадил набързо от огъня.

Нетаракът нададе ужасяващ рев, спря атаката си и инстинктивно се отдръпна от пламъка.

– Изчезвай, гадино – изръмжа Мат и хвърли главнята срещу звяра.

Горящото дърво улучи животното, опърли козината му. Нетаракът с квичене се обърна и изчезна в тъмния тунел.

Мат не искаше да го остави да избяга – знаеше, че коварното животно щеше да нападне отново при първия удобен случай. Решително грабна джобното си фенерче и го последва в тъмния коридор.

– Стой тук и пази провизиите – даде наставления на Аруула за, в случай че това е само отвличаща маневра на звяра, с цел да се нахвърли върху хранителните им припаси. Тогава изчезна в тъмния тунел.

Трябваше да се наведе, за да мине през него – проходът беше висок само метър и половина. Бледата светлина на лампата прорязва мрака,

освети коридора, който на странни извивки навлизаше във вътрешността на планината.

Колкото по-навътре в галерията отиваше Мат, толкова по-непоносима ставаше вонята. Гнилост, смърт и тление изпълваха въздуха, предизвикваха гадене. Той извади триъгълната кърпа от джоба при крачолата на гащеризона си и си превърза устата, за да филтрира донякъде въздуха.

Коридорът се разшири в пещера. От двете страни се издигаха мощни сталагмити.

Мат продължи внимателно да се промъква. Опасният хищник можеше да се крие зад всеки от варовиковите стълбове, може би само изчакваше удобния момент да забие в месото му острите си като ножове зъби.

Мат извади своята „Берета“-та и освободи предпазителя. Следвайки лъча на фенерчето с цевта на оръжието, продължи да се провира дебнешком напред.

Беше сигурен, че никога досега в тази галерия не е прониквала светлина, че никога досега човек не е стигал до тази пещера – поне не и жив...

Кости, по които висеше разкапано месо, лежаха върху влажния под, вонеше на отпадъци и екскременти.

Мат чувстваше, че косата му настръхва от отвращение. Предпазливо продължи да се промъква... когато изведнъж някакво остро сумтене разкъса тишината.

С ъгълчето на очите си Мат забеляза как някаква безплътна черна сянка изскочи иззад един от стълбовете и се понесе към него с озъбена пасть.

Командир Дракс се обърна уплашено. Рефлексите, изградени през годините на воинската му служба, заговориха.

Като на скоростна киномашина и като на забавен кинокадър едновременно видя нетарака да се носи към него, видя страховитите му нокти и жълтата слюнка, която се стичаше от зъбите му, помириса смрадливия му дъх. Вдигна армейския пистолет и стреля.

Курушумът излетя от дулото, изсвистя срещу звяра и още по време на скока му го улучи в косматите гърди. Ударът спря устрема на нетарака, рязко го обърна във въздуха и го запрати на пода.

Със съскане и побесняло от болка, полуинтелигентното животно се претърколи на пода и втренчи в Мат зъл, изгарящ поглед. Тъмна, почти черна кръв се лееше от раната, обливаше козината и се процеждаше на

пода, където се образуваше мазна локва.

Нетаракът беше смъртно ранен. Бавно щеше да умре от загуба на кръв, щеше да свърши в мъки, ако Мат не го доубиеше.

Матю Дракс знаеше, че таракът не би проявил никаква милост към него, ако ролите им се бяха разменили. И знаеше също, че трябва да пести мунициите. Вторият от трите му пълнителя вече беше полупразен.

Но все едно – колкото див и варварски да беше светът, в който бе попаднал – той беше човек от XXI век. Не би накарал никого да страда ненужно, дори и да става дума за звяр убиец.

Взел набързо решение, вдигна ръката с „Берета“-та, прицели се в главата на тарака и стреля отново.

Куршумът улучи мутирاليا плъх точно между очите.

Тъмночервена кръв изпръска, когато излетелият куршум откъсна част от черепа. Животното умря моментално.

Мат отпусна оръжието си. Не изпитваше никакъв триумф от победата си. В този чужд свят бушуваше страховита борба за оцеляване. Който искаше да живее, трябваше да убива.

Обърна се, тръгна по едно отклонение в тунела. Тук коридорът на пещерата свърши – и смрадта стана непоносима.

Беше високо сводесто помещение, чийто под беше покрит със слама и сухи клони – гнездото на гигантския плъх. Наоколо бяха разхвърляни кости и части от скелети. Мат различи останки от животни, но също така части от кости на хора, които бяха станали жертва на нетарака, черепи, чийто празни очни кухини сякаш го гледаха с няма жал.

Мат изтръпна, когато си помисли за бедните хорица, станали жертва на нетарака. Тук, дълбоко под скалите, в тази тъмна, воняща дупка бяха намерили ужасната си смърт.

Рязко се обърна и напусна плъшетото гнездо. При трупа на нетарака спря още веднъж и измъкна ножа си. Ако той и Аруула искаха да имат някакъв шанс да се измъкнат от тази ледена пустош, трябваше да бъдат подготвени...

Мат се изплю и преодоля отвращението си, наведе се и с прецизни разрези започна да сваля кожата на убития тарак от все още топлото му тяло. Както го бе направил според наставленията на баща си при един ловен излет върху заек. Оттогава намрази тази работа и занапред отказваше да дере животно.

Досега...

Беше страшно кървава работа. Мат се чувстваше като касарин. Накрая държеше кожата в ръце, изостави голата, воняща мърша на

тарака в мрака зад себе си и се отправи по обратния път към Аруула.

Жената воин беше пазила хранителните припаси, както ѝ бе нарешил, но по израза на лицето ѝ успя да разбере, че е била загрижена за него и че не един път си е помисляла да го последва. Отиде при него и радостно го поздрави, с учудване гледаше кървавата тарашка кожа в ръцете му.

– Достойна победа – констатира тя.

– Не – отвърна съвсем тихо Мат, – проклета свинщина.

Бурята продължаваше да вилнее. Матю хвърли един поглед навън. Междувременно бе настъпила нощта.

Той предложи да поеме първата смяна на пост – само за, в случай че в мрака дебнат още неприятни изненади или нарка-то отново се появи.

Докато Аруула се зави в кожата и легна да спи, Мат се зае от клони и от кожата на тарака да направи снегоходки, които щяха да облекчат придвижването им по дълбокия сняг. Много пъти се сепваше по време на работата си, струваше му се, че е видял нещо – но всеки път това бяха менещите сенки, които трепкащият огън хвърляше върху стената на пещерата.

Около полунощ Аруула се събуди и го смени.

Мат легна и затвори очи, за да си поотдъхне малко. Мислите му бяха потънали в мрака, кръжаха около тараци и андрони, около страшна снежна буря и отвратително чудовище на име нарка-то.

По едно време заспа.

Беше неспокоен, навестяван от кошмари сън, но продължи до сутринта.

Когато отвори очи, вън вече беше светло. Бяла слънчева виделина нахлуваше през входа на пещерата, срещу който се очертаваше прекрасният силует на Аруула.

– Добро утро – каза младата жена, когато Мат се размърда. Добре ли спа?

Матю Дракс се полуизправи и прогони съня от очите си. За секунди не можеше да се опомни къде се намира, смяташе падането, бурята и срещата с нетарака за страшилища от лошия кошмар. Тогава видя окървавената тарашка кожа на пода на пещерата, помириса вонята на гнилот – и разбра, че не е сънувал.

Тромаво се изправи на крака и раздвижи кокалите си, които го боляха от лежането върху твърдия, студен под.

А тя си беше отново старата, позната Аруула. Ужасите на нощта

бяха забравени. Жената воин отново излъчваше кураж и самоуверност, които Мат така много ценеше у нея.

– Слънцето грее – констатира без нужда тя, докато бледата, сгряваща топлина нахлуваше през входа на пещерата.

Закусиха с няколко от изсушените плодове в чувала с провизиите и после стегнаха нещата си. Наметките бяха криво-ляво поизсъхнали и щяха да ги предпазват от студа, освен това сега имаха снегоходки, които Мат беше измайсторил през нощта. Изглеждаха донякъде като космати пити пица, но щяха да изпълнят предназначението си.

Накрая потеглиха. Отвън пред входа на пещерата се разкри гледка, от която спира дъхът. Пред тях се простираше обширна, покрита със сняг долина, заобиколена от огромни планински и скални маси. Причудливо оформени зъбери от скали и лед стърчаха до небето около върховете, наподобяваха костеливи пръсти, забодени в прозрачния утринен въздух.

Значи по това снежно поле се бяха спуснали вечерта. Трупът на андрона не се виждаше никъде. Бурята се беше погрижила животното да бъде погребано от огромни маси сняг, както и следите им... и тези на нарка-то.

Светът, върху който стъпваха краката им, изглеждаше недокоснат и девствен, заобиколен от хилядите отблясъци на ледените кристали, които лъснаха от хваналия кора сняг.

Имаха щастие в нещастieto си. Според положението на слънцето бяха прекосили хребета на гърба на андрона. Сега задачата беше по някакъв начин да стигнат до долината – многодневен, изнурителен преход, за който провизиите в никакъв случай нямаше да им стигнат.

Мат се надяваше някъде да се натъкнат на селище и се молеше жителите му да не са някакви канибали. Тленните останки, които бе открил в гнездото на тарака, водеха до извода, че наблизко вероятно живеят хора.

Внимателно се спускаха по снежното поле, което водеше стръмно надолу, направо към редицата каменни била, които се издигаха на известно разстояние. Какво имаше зад тях, Мат и Аруула не можеха да видят – по-ниските области бяха закрити в облаци и гъста мъгла.

Въпреки слънцето, което непрекъснато се издигаше по стоманено-синьото небе и при това си оставаше странно матово феномен, който Матю бе забелязал още с „пристигането“ си тук, – беше чувствително студено. Мечтаеше си да е в термоизолиращ костюм. Аруула, изглежда, студът по-малко я затрудняваше. Благодарение на живота ѝ в ордата на

Зорбан беше привикнала към суровата природа. Лицето ѝ беше леко зачервено, от устата ѝ излизаха видими струйки пара.

Мат намираще, че изглежда ослепително красива.

Дива. Необузdana. Свободна.

По време на дългия преход говореха малко. Снегоходките вършеха добра работа, предотвратяваха затъването до колене при всяка крачка. Въпреки багажа върху раменете напредваха енергично и около обяд стигнаха до скалната верига.

Слънцето се закри, когато навлязоха в мъглата. Алено жълтата топка, която все още пламтеше на небето, се превърна в матово проблясващ диск, който скоро почти не се виждани заради бледосивото було.

Мат и Аруула уверено продължиха пътя си, разбира се, вече по-бдително, отколкото на откритата местност, където още от далеч щяха да забележат всяка опасност. Причудливите скални зъбери, които ги заобикаляха, изглеждаха заплашително и криеха тъмни убежища, в които можеха да се спотайват хиляди опасности.

Земята под тях скърцаше. Надигна се вятър, който със свистене се плъзгаше покрай стръмните скални формации.

Мат непрекъснато се оглеждаше. Не го напускаше чувството, че някой ги наблюдава. Естествена предпазливост... или пък постепенно го обземаше параноя?

Скалната верига се разклони, свърши в затрупана в сняг пропаст, която водеше стръмно надолу. От двете ѝ страни се издигаха гигантски обледенени скални стени.

Мат предпазливо проверяваше терена под себе си. Нямаше желание да полети в бездната заедно с някоя снежна издатина. Снегът беше здраво замръзнал, ходеше се леко.

Спомни си за своята подготовка по алпинизъм, която бе преминал в рамките на курса по оцеляване в офицерската академия. Свали снегоходките от краката си, забиваше петите на ботушите си в замръзналия терен и поляка се заспука.

Аруула последва примера му. Бавно слизаха по стръмния склон, осмелиха се да минат през тясната урва. Двамата бяха наясно, че в случай на нападение – независимо какво – се намират в смъртоносен капан.

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-гъста ставаше мъглата, накрая изцяло ги обви в такава плътна сивота, че не бяха в състояние да видят дори отдалечените само на няколко метра от тях скални стени.

Мат и Аруула се придържаха плътно един до друг. Сетивата им бяха напрегнати до крайност. Напредваха бавно и опипом...

Изведнъж някакъв ужасяващ рев разкъса тишината, дрезгав, скрибуцащ и нечовешки.

Вече бяха чували този рев и знаеха от чие гърло идва.

– Нарка-то! – изплъзна се от устата на Аруула. Тя и Мат се обърнаха рязко.

Отново прозвуча страховитият вой, понесе се като фантом между стените на теснината.

Мат измъкна пистолета си, трескаво се огледа. Сред мъглата в тясната клисура беше невъзможно да се каже от коя посока идва ревят.

– По дяволите – изръмжа той, – къде е гадината...? За секунди беше тихо, двамата останаха неподвижни.

Тогава внезапно зад тях в снега се чува тежки стъпки.

Мат приготви оръжието за стрелба и натисна спусъка. Куршумът с трясък излетя от дулото и сякаш беше погълнат от матовата стена на мъглата.

Нарка-то отново изрева, като че ли направо му се подиграваше.

Мат стреля още веднъж и още веднъж. Тогава му стана ясно, че само си хаби патроните. Разумът у него надделя. Знаеше, че има единствен път, по който можеха да се измъкнат от нарка-то. Ако остане тук и чакаха чудовището да се покаже, щяха да са безвъзвратно загубени...

– Стратегическо отстъпление! – рече Мат, сграбчи ръката на Аруула и я задържа след себе си.

С гигантски крачки двамата се запускаха по стръмния склон, изоставяйки всяка предпазливост. Мат се чувстваше като скиор без ски, смъквайки се възтромаво надолу с косматите си снегоходки, теглейки Аруула на буксир.

Изведнъж се чу енергичен пукот. Замръзналият сняг се разтвори под тях!

Мат изрече някаква груба ругатня, когато краката им загубиха опора и те увиснаха във въздуха.

Падаха! В облак от сняг и леден прах се пързалияха, претъркалия се и падаха надолу по склона, многократно се преобръщаха в твърдия замръзнал сняг.

По едно време Мат успя да спре главоломния си устрем към долината и отново да се изправи на крака – но от Аруула нямаше и следа! Сепна се, завъртя се по своята ос – но никде в гъстата мъгла не можеше да открие спътницата си.

– Аруула! – извика той, отначало приглушено, после все по-силно.

– Аруула, къде си?

– Маддрак! Тук съм, тук... Ааах!

Викът на младата жена внезапно замря, премина непосредствено в ожесточен боен вик.

Мат почувства как в жилите му се влива адреналин. Мускулите му се напрегнаха, изхвърлиха го в посоката, където зад матовото було предполагаше, че се намира спътницата му.

– Аруула! – извика той. – Идвам...!

Писькът на жената воин изпълни студения въздух, отекна в тесните скални стени. Мат само можеше да се надява, че бяга в правилната посока. С „Берета“-та в ръце заслиза с широки крачки по склона, готов да се притече на помощ на Аруула, когато внезапно загуби почва под краката си.

Замръзналият сняг под него подозрително изпука – и се счупи като тънко стъкло. Мат изруга, опита се да се залови за нещо... ала ръката му остана празна.

Под него зейна тъмна пропаст и го погълна, преди да успее да предприеме нещо. В следващия миг падаше в безкрайна бездна.

„Вълча яма!“ – мина му през ума, докато тъмната скала профучаваше покрай него, а небето отгоре избледняваше в някакъв все по-смаляващ се отрязък.

Тогава стигна до дъното на ямата.

Мат чу как всяка кост от тялото му изпука, когато се стовари върху твърдата скала, главата му се трясна в коравото дъно и пред очите му изскочиха звезди.

Последното нещо, което чу, преди да загуби съзнание, бяха отчаяните писъци на Аруула.

Краката, които се приближаваха с тромави крачки по хваналия ледена кора сняг, бяха увити в гъста козина. Притежателите им вървяха в индийска нишка, като непрекъснато се стремяха да стъпват безшумно. Носеха със себе си дълги копия, които в снега им служеха същевременно и като пътнишка тояга.

Мъжете се задъхваха, докато изкачваха стръмния склон. Приближиха се до вълчата яма, в която лежеше в безсъзнание мъж – мъж, какъвто никога досега не бяха виждали.

Участниците в командата с почуда гледаха надолу.

– Той е различен – каза някой, сочейки светлата кожа и странния костюм на чужденеца.

– Силен е – каза друг, с поглед вперен в странното нещо, което чужденецът стискаше в ръката си. – Той повелява на гръмотевиците.

– Ще ни бъде полезен – рече трети, който пристъпи към края на ямата с триумфално ухилено лице. – Извадете го и го занесете в лагера...

Мат отвори очи.

Беше загубил всякаква представа за място и време. Нито знаеше къде се намира, нито колко време е бил в несвяст.

Объркан, установи, че лежи в нещо като палатка. Покривът, който беше опънат над него, изглежда, беше съшит от животински кожи и се поддържаше от дървени опори, на които бяха окачени всякакви инструменти и предмети. Различи една манерка, протегна ръка към нея.

– Вода...

Не успя да достигне манерката и отчаян се нахрани да се отпусне на постелята си, когато неочаквано му подадоха чаша с вода.

Мат не разпитва много-много откъде е дошла, взе я и жадно изгълта хладната течност, посмекчи малко болките на пресъхналото си гърло.

Едва тогава погледна, за да види кой е непознатият му благодетел.

Беше леко изненадан, когато съзря облечен като боец мъж.

Непознатият беше с исполинска, яка фигура и черна като катран коса, която стигаше до раменете му. Жилетката и гащите му бяха от обработена дивечова кожа, с и без козина, ботушите му – от щавена кожа с козина, навити по изкусен начин. Върху облеклото си мъжът носеше много парчета желязо, които приличаха на украсата на средновековни доспехи омацана ризница с някакъв странен символ, към това железни наръкавници и части от броня за краката. На главата му имаше шлем със същия символ и с кожена декорация.

Лицето му беше почерняло от слънцето и загрубяло от вятъра,

очите му – големи и изпъкнали – непрекъснато преценяваха Мат.

– Надявам се, че си добре – каза мъжът на език, наподобяващ онзи в южните земи, само с по-голям примес от немския.

Наред с френския Матю владееше доста добре и немски език, в края на краищата частта му беше дислоцирана в Берлин. Затова му беше лесно да разбира мъжа.

– Благодаря – отвърна Мат. Непознатият, изглежда, го разбираше. – Къде съм? – осведоми се Мат по-нататък.

– В моя лагер. Аз съм генерал Алкам фон Асмарк.

– Приятно ми е – отвърна Мат стенойки и разтри болящия го череп. – Името ми е Мат... Маддракс. – „Божественото“ му име имаше едно предимство – можеше да се изговори и с понатежал език.

– Маддракс имаше голям късмет – потвърди генералът с кимване. – Ако моите хора не го бяха намерили в ледената пустош, щеше ужасно да замръзне – или да стане жертва на нарка-то.

Нарка-то!

Мат рязко се изправи, мигом стана напълно буден. Изведнъж в съзнанието му се върна споменът за последните събития. Мъглата, падането, отчаяните викове на Аруула...

– Алкам знае – отговори генералът и направи скръбна физиономия – и няма добри новини за Маддракс.

– Какво ще рече това?

– Моите хора са наблюдавали как жената е била отвлечена.

– Отвлечена? От кого?

– От звяра нарка-то. От ужасното животно, което обитава тези планини.

– Не! – Мат поклати упорито глава, почувства как го обзема паника. – Не може да бъде!

– Това е истината – увери го генералът и подаде на Мат някакъв продълговат предмет. – Това са намерили хората ми в снега, недалеч от ямата, в която лежеше ти.

Мат го пое и с ужас установи, че става дума за кожената ножница, която Аруула носеше на гърба си. Ремъците бяха разкъсани и в горния си край кожата беше изцапана с кръв кръвта на Аруула...

Мат стисна юмруци. Бореше се с болката и скръбта, които бяха на път да го завладеят.

Аруула беше мъртва. Бе станала жертва на страшния звяр, а той не успя да го предотврати. Ако не беше паднал в проклетата яма...

– Алкам може да разбере Маддракс – уверяваше го генералът

състрадателно. – И той е загубил много приятели заради звяра. Но може би не е много късно. Може би все още има надежда за жената...

– Какво? – Мат вдигна поглед.

– Моите хора и аз сме тук, за да преследваме нарка-то. Твърде дълго всяваше страх и ужас сред народа ни. От седем луни сме по петите му и макар че все още не сме успели да го заловим, научихме доста неща за него. Известни са ни навиците му и знаем, че никога не разкъсва жертвата си на самото място, а я замъква в пещерата си, за да я изяде. Значи спътницата на Маддракс може да е още жива – макар че възможността...

Мат нямаше нужда да размисля дълго. Без много да умува смъкна краката си от нара, на който лежеше и се изправи.

– Къде мога да намеря леговището на нарка-то? – попита той генерала.

– Маддракс не знае с какво се захваща. Звярът е опасен и хитър. Двайсетина от най-добрите ми воини станаха негова жертва.

– Въпреки това – изръмжа Мат. – Ще се опитам да измъкна Аруула оттам.

– Маддракс напълно ли е сигурен в това?

– Да, по дяволите. – Мат кимна решително. Знаеше, че я. Аруула не би се бавила и секунда, ако беше на неговото място Мисълта, че тя е в лапите на това животно, почти го влудяваше. Ако съществуваше дори и най-малка вероятност да е все още жива, трябваше да направи всичко възможно, за да я намери. Нямаше време за губене...

Скочи на крака и установи, че коленете му са твърде омекнали.

– Маддракс е все още твърде слаб – констатира генералът.

– Знам – потвърди Мат, – но аз трябва да се опитам да освободя спътницата си. Тя би направила същото за мен.

– Алкам разбира. – Генералът кимна.

– Имах при себе си багаж – рече Мат. – Екипировка...

– Всичко е запазено за Маддракс – увери го Алкам. – Може да си го вземе по всяко време.

– Благодаря.

С несигурни крачки Мат напусна палатката на генерала, за да зяпне от почуда навън.

– По дяволите! – изплъзна се от устата му. Намираше се посред солиден военен лагер, с ограда от яки греди, разположен в покрита със сняг падина. Наоколо се извисяваха сивите, стръмни зъбери на планините.

Палатката на Алкам се намираше в средата на лагера, беше заобиколена от безброй други със същата конструкция, но по-малки и по-ниски – жилищата на подчинените му командири и на воините. Между тях Мат видя военни машини от всякакъв вид: катапулти и копиемети, с които се занимаваха хора, облечени като Алкам и с шлемове на главите.

Но най-вече Мат се удивляваше на гигантските създания, които бяха държани в голяма кошара в края на лагера и очевидно служеха на войниците на Алкам като ездитни и товарни животни.

– Мамути – изплъзна се от устата му, докато втрещено гледаше силните животни с техните космати кожи и дългите им извити бивни.

– Ефранти – поправи го Алкам, който беше излязъл от палатката след него и с гордост оглеждаше лагера. – Това, което Маддракс вижда, е могъщата военна сила на Асмарк. Ние потеглихме, за да убием нарката. Прекалено дълго време звярът прави проходите несигурни. Вече безброй странници са станали негова жертва.

– Защо отдавна не сте спипали гадината?

– Защото нарката е коварен и хитър. Досега все се измъкваше, въпреки че сме му залагали безброй капани.

– Разбирам – каза Мат – и изведнъж го споходи неприятно подозрение. – Ямата, в която паднах...

– ...беше една от нашите – призна откровено генералът. Затова сметнахме за наш дълг да спасим Маддракс.

– Благодаря – рече Мат. – Без вашата помощ щях да замръзна там.

– Алкам иска да направи нещо повече за Маддракс. Ще му дам четирима от най-добрите си бойци да го придружават. Ще го заведа в района, където предполагаме, че е леговището на нарката.

– Много великодушно от страна на Алкам – увери го Мат, благодарен за това, че в тази дива пустош е открил съюзник.

Алкам му подаде дясната си ръка и той сърдечно я стисна.

– Моят враг е враг и на Маддракс – каза генералът, – затова приятелите на Маддракс са и мои приятели. Ще му помогна да освободи спътницата си, кълна се в името си Алкам фон Асмарк...

Малко по-късно – слънцето току-що бе прекрачило зенита си – малката експедиция беше вече на път.

Мъглата, която преди обяд се спусна над падините, се беше поразредила. Ярка слънчева светлина се стелеше и караше ледените кристалчета да блестят. Мат присви очи и си пожела сега да имаше слънчеви очила.

Вървеше в средата на отряда, който Алкам бе сформирал за него.

Начело крачеха двама воини, които очевидно бяха братя – двамата гиганти, облечени в космати кожи и въоръжени с копия, щитове и къси широки мечове, поразително си приличаха един на друг.

Двамата мъже, които формираха ариергарда, бяха по-дребни и по-леко облечени – над кожените си жилетки носеха единствено наметки от космата кожа и прастари стоманени шлемове. Въоръжението им се състоеше от къс лък и стрели, които носеха в кожен колчан на гърба.

Мат носеше със себе си раницата с аварийния пакет, която хората на Алкам бяха намерили. Слава Богу, че при падането в ямата нищо не се беше счупило – нито костите на Мат, нито нещата от спасителното снаряжение, което в този враждебен свят имаше неизмерима цена – за всеки, който знаеше как да си служи с него.

Маршрутът им водеше стръмно нагоре в планината. Никой не проронваше и дума, докато вървяха и Мат изпадна в мрачни размисли.

Непрекъснато мислеше за Аруула, боязливо се питаше дали ще пристигне навреме, за да я спаси. С носталгия си спомни за първата им среща, когато лежеше полумъртъв в останките от своята машина и за малко да стане жертва на отвратителните тараци. Тогава Аруула му спаси живота, сега беше неговият ред да се реваншира. Знаеше, че Аруула го обича и безусловно му вярва – той само се надяваше, че ще може да оправдае това й доверие...

– Още колко остава? – осведоми се Мат от единия гигант, когато се катереха по един тесен скалист хребет.

– Вече не е далеч – отвърна воинът, върху дясната половина, на чието лице имаше грозен белег и празна очна ямка последица от бой с мечове. – Намираме се на границата.

– Границата ли? – Мат повдигна вежди. – Каква граница.

– На района на звяра – отвърна боецът.

Мат усети, че по гърба му го побиват студени тръпки. За всеки случай измъкна „Берета“-та си и с обиграни движения я провери. Не искаше в решителния момент да бъде изигран от едно празно изщракване. В изпълнителя, който побираше двайсет патрона, сега имаше още дванайсет.

Ако имаше добра позиция за стрелба, нарка-го можеше да се смята почти за убит. Защото проклетото нещо беше живо същество – а онова, което беше живо, можеше и да бъде убито...

– Маддракс е господар на гръмотевиците – каза с уважение един от стрелците с лък, когато видя пистолета в ръцете на Мат.

– Така е – потвърди Мат. Беше се отказал от желанието си да обяснява на жителите на този варварски свят принципа на действие на

личното си оръжие.

– Маддракс е могъщ воин – каза мъжът, изпълнен със страхопочитание. – Можем да се смятаме за щастливи, че е на наша страна.

– Че на коя друга страна да съм? – каза Мат леко слиян.

– Не го слушай – предупреди го гигантът. – Той е само един боогу, с най-ниския чин между нас, воините. Той няма думата.

Стрелецът с лък наведе покорно глава и с това Мат сметна работата за приключена – макар че някъде в коремната му област се загнезди странното чувство, че нещо не е наред...

Не му остана време да размишлява върху този проблем.

Над една тясна пътека, която се виеше по протежение на стръмно издигаща се скална стена, навлязоха дълбоко в царството на нарка-то.

Това беше опасен поход. От едната страна на широката само половин метър, покрита с дълбок сняг пътека се извисяваше вертикално стръмната скала, от другата страна беше зиналата пропаст. Трябваше страшно много да се внимава от засипаната със сняг земя да не се окажеш изведнъж в празно пространство. Мат и воините се придържаха плътно до скалната стена, придвижваха се предпазливо напред.

Най-сетне стигнаха до края на пътеката, до покрито със сняг високопланинско плато. На неравни интервали стърчаха скални игли, които изглеждаха като неми, замръзнали стражи, които пазят ледената пустош.

Едноокият великан даде на мъжете си кратка, строга команда. Стрелците с лък посегнаха към колчаните си, поставиха стрели на тетивата на лъковете си. Двамата гиганти заеха с копията си положение, от което по всяко време можеха да ги хвърлят.

Мат почти физически усещаше безпокойството и страха, които обзеха придружителите му. Чувстваше, че и неговият пулс се ускорява. Хвана пистолета с двете си ръце, готов за стрелба.

В приведена стойка се запромъкваша дебнешком през снежното поле – пет дребни черни точки сред бялата пустиня.

Съзнанието, че звярът по всяко време може да ги издебне, тегнеше върху тях, съпътстваше ги на всяка крачка. Мъжете многократно се обръщаха уплашено, вдигаха оръжията си – но всеки път изкривените сенки на скалите бяха онова, което заблуждаваше напрегнатите им сетива.

Внимателно и бдително, с оръжие в ръка продължаваха да се прокрадват напред и всеки момент очакваха нападение.

И все пак нищо не беше в състояние да ги подготви за ужасяващия миг, в който се изправиха лице в лице срещу нарка-то...

Случи се бързо и неочаквано.

Приближиха се до края на снежното поле, стигнаха там, където покритите със сняг скални кули се съгъстяваха в нещо като корона, чиито зъбци се извисяваха в широк кръг.

Съвсем внезапно прозвуча дрезгав, нечовешки рев – и в следващия миг сянката зад една от големите скали оживя.

Нарка-то!

Всяващата ужас твар израсна, изправи се със страховит рев срещу мъжете. Огромният ѝ череп, от който висеше сплъстена, оцапана с кръв козина, се изпъна напред, пагта на звяра зина и се показаха редиците страшни зъби и бивници.

За секунди Мат остана като парализиран и изгубил ума и дума, загледа като втрещен чудовището. Тялото на нарка-то наподобяваше горилла – с широка, страхотно мускулеста горна част на трупа и две яки ръце, чиито лапи завършваха със смъртоносни нокти. Козината на звяра, бяла и рошава, придаваше на и без това страховитата фигура още по-внушителен вид. Мат прецени ръста на нарка-то на повече от три метра.

– Нарка-то! – изкрещяха като из едно гърло придружителите му и звярът изрева, вдигна лапите с опасните си нокти.

Мъжете действаха.

Великаните хвърлиха копията си, стрелците с лък пуснаха стрелите. И Матю стреля.

Куршумите изсвистяха във въздуха, достигнаха създаването. Животното отби едно от копията във въздуха, другото се заби странично в него. Куршумите на Мат влетяха плътно под главата в яката шия, стрелите се забиха в гърдния кош на звяра на височината на сърцето.

Но нищо не се случи.

Нарка-то изрева сърдито – но от раните не потече и капка кръв.

Воините, които вече бяха извадили мечовете си, за да се втурнат и нападнат, забелязаха объркани, че оръжията им нямат никакъв ефект. По лицата им се четеше неподправен ужас.

– Дух! – изкрещя панически едноокият. – Невъзможно е да се убие! Нарка-то е дух! Самият Оргуудоо го е изпратил...! – И още преди Мат да успее да предприеме нещо, хората на Алкам побягнаха.

– Не, по дяволите! – извика след тях. – Чакайте...!

Но воините на генерала вече не можеше да бъдат удържани. Презглава се спуснаха надолу по склона, бягаха от звяра, чийто смразяващ рев караше въздуха да трепери.

Мат Дракс се обърна, стисна зъби. Ако другите избягаха той щеше

да остане. Дължеше го на Аруула...

– Само почакай, гадино – изръмжа той, прицели се със своята Бере-та Дабъл Екшън и стреля още веднъж.

Изстрелът изтрещя, заглуши рева на нарка-то. Куршумът излетя от дулото на оръжието, изсвистя срещу чудовището – и го улучи точно между очите.

Мат вече триумфално стисна юмрук – но както и преди, попадението не оказа никакъв ефект. Не потече никаква кръв, нищо не показваше, че хищникът изобщо е усетил куршума...

Мат объркано гледаше оръжието в ръцете си.

– Какво, по дяволите...?

Раната би била абсолютно смъртоносна за всяко живо същество. Или хората на Алкам бяха прави и той се беше изправил срещу някакъв проклет фантом, или...

Мат решително стисна юмруци. Искаше да разбере какво става тук.

С оръжие в ръце спринтира, изкачи лекото възвишение, направо срещу нарка-то. Откакто звярът се появи, не се бе придвижил нито крачка напред и това озадачи Мат. Нещо не беше наред...

Нарка-то отново нададе ужасяващия си рев и агресивно протегна огромната си глава. Мат стреля още веднъж, улучи главата на звяра от непосредствена близост – но не се случи нищо.

– Проклетата твар! – извика Мат. – Пукни най-сетне!

Една от мощните лапи отхвъркна. Мат чевръсто се хвърли напред в снега, претърколи се през рамо и в следващия миг се озова зад незащитения гръб на животното...

... и нададе вик на изумление.

Бе очаквал твърде много неща – само не и пет ниски типа в кожени наметки, които стояха зад огромния хищник и го движеха с помощта на дървена конструкция. Челюстта на Мат увисна.

„Макет...?“

Не успя да довърши мисълта си, защото в следващия момент петимата мъже се нахвърлиха върху него и го събориха в снега.

– По дяволите! – извика Мат. – Кои сте вие? Какво зна...?

Облечените в кожи типове не отговориха. С малки, но силни юмруци забарабаниха върху него, нанасяха му немилостиви удари. Мат вдигна юмруци, понечи да се отбранява, но нямаше никакъв шанс срещу превъзходящия брой на бързите като невестулки нападатели.

– Пуснете ме, по дяволите! – изкрещя високо, но противниците му не бяха на същото мнение. Отнеха му оръжието.

Мат изведнъж почувства силно убождане в долната част на дясната си ръка. Същевременно нападателите му се отдръпнаха от него.

Той погледна втренчено, видя отделни капки кръв по ръката си. Един от непознатите стоеше над него, държеше малък трън в ръцете си, с който беше одраскал кожата му.

– Ккакво...? – успя да каже Мат.

За последно успя да види как облечените в кожи типове се надвесиха над него и си казаха нещо на език, който прозвуча като чужд и познат едновременно. И загуби съзнание.

Когато отвори очи, видя лицето на млада жена. „Аруула!“ – мина през ума му, но още в следващия момент разбра, че се е излъгал.

Жената, която стоеше пред него, беше по-дребна от Аруула и по-грациозна, макар и не по-малко красива. Кестенявокафява коса обгръщаше правилните черти на лицето, на което блестяха зелени очи. Носеше семпла кожена рокля, пристегната в тесните ѝ хълбоци с широк кожен колан.

Мат забеляза, че стои изправен и е завързан за някаква греда. Бяха го омотали около подпората на тавана на някакво примитивно жилище, натъпкано с най-различна, грубо скована покъщнина. В средата на хижата имаше зидана камина, в която се извиваха пламъците на прашящ огън и разнасяха благодатна топлина.

Мат изстена. Наркотикът, който му бяха вкарали ниските типове, все още действаше. Почти имаше чувството, че е с две глави на раменете си...

– Ревлакаа – констатира младата жена на език, който някак си звучеше като френски.

– Дамаадак – дойде отговорът и Мат разбра, че жената не е сама в хижата. На заден план стоеше стар мъж със снежнобяла брада, с рошава кожена наметка и шапка със странна форма, а към всичко това – и голяма дървена тояга, чийто край беше украсен с богата резба. Очите на стареца гледаха с мекота, но чертите му изглеждаха сурови и решителни.

– Компраата? – обърна се младата жена към Мат, който утвърдително кимна.

Говореше на някаква своеобразна смесица от френски и италиански – поне френската му част той успяваше да разбере доста добре.

– Как се казваш? – осведоми се тя.

– Маддракс мое име – отвърна той.

– Говориш нашия език?

– Разбирам го – отговори Мат на чист френски.

Въпреки това младата жена, изглежда, го разбираше.

– Името ми е Сам – представи се тя. – Дъщеря съм на Йорл, старейшината на нашето племе. – Посочи стария мъж с шапката.

– Радвам се – излъга Мат и кимна към жената и към стареца. – Защо ме държите като пленник?

Изглежда, старецът не разбра веднага, затова дъщеря му малко му помогна. Йорл промърмори нещо неразбираемо, бавно се приближи.

– Защото си наш враг – заключи накрая той.

– Дошъл си да избиеш народа на нарките.

– Що за глупост! – отхвърли обвинението Мат. – Нищо не искам да ви направя. Тук съм след онзи проклет звяр...

– След нарка-то – рече Сам.

– Така е.

– Няма никаква разлика – констатира невъзмутимо Йорл. Който нападне нарка-то, напада и нарките. Това е древен закон.

– Ах, така ли? – Мат се намръщи. – Чудесно. Тогава ми кажете къде е моята спътница, тъй като очевидно вие много добре се разбирате с този звяр!

Йорл и Сам размениха объркани погледи.

– За какво говориш, чужденец? – осведоми се младата жена.

– Говоря за това, че нарка-то отвлече моята спътница – призна без желание Мат. Тази словесна схватка продължи прекалено дълго за вкуса му – животът на Аруула беше в опасност. – Дошъл съм да я освободя.

– Маддракс лъже – каза Йорл невъзмутимо.

– Не, по дяволите, казвам истината. Не знаех нищо за нарките, а и не проумявам какво означаваше проклетото шоу с макета. Всичкото, което знам, е, че приятелката ми е в лапите на този хищник. На истинския нарка-то, разбирате ли?

Мат почувства, че старецът и дъщеря му не му крояха никакъв номер. Само се страхуваха – от него...

– Моля – каза той – развържете ме и ме пуснете да си ида. Нищо няма да ви сторя. Всичкото, което очаквам, е да спася спътницата си.

Йорл и младата жена си размениха въпросителни погледи и малко се поотдръпнаха, за да разговарят шепнешком.

– ...не му имам доверие... – дочу Мат да казва старецът ...съвместна работа с нашия враг...

– Аз му вярвам – отвърна Сам, – ние само трябва да... Остатъка от онова, което младата жена каза, Мат не успя да разбере – неизгодно положение, както се оказа веднага.

Защото така не изпитваше никакво подозрение, когато старецът и дъщеря му отново пристъпиха към него. Не допускаше нищо лошо, когато Сам хвана китката на ръката му, надяваше се, че ще го развърже.

Вместо това внезапно усети силно убождане в китката си. Уплашен, разбра, че Сам отново е одраскала кожата му с някакъв трън.

– Какво... какво е това? – попита той слисан.

– Отрова – обясни Йорл без усуквания. – На мнение съм, че ти си един от кръволиците на Алкам и враг на нарките, но дъщеря ми Сам, изглежда, по някаква причина ти вярва.

– А, така ли? – Мат изпръхтя. – И затова ме отравяте?

– Давам доверието си назаем – рече Сам. – Към отровата, която ти вкарах, има противоотрова. Ако в разстояние на два дни ти се даде, няма да ти се случи нищо. В противен случай...

– Великолепно – каза Мат и се намръщи. – Наистина страхотно...

Избълва куп зловни проклетия на родния си език, но знаеше, че няма никакъв смисъл да протестира. В момента беше важно едно-единствено нещо – да освободи Аруула от лапите на звяра. За всичко останало щеше да се погрижи по-късно...

– Разбрано – констатира той, преглъщайки яда си като горчиво лекарство. – Значи моят живот е във вашите ръце. Тогава сега бихте могли да ме освободите. Или не мислите така?

Йорл хвърли предупредителен поглед на дъщеря си, но Сам пристъпи напред, измъкна ножа, който висеше на колана на роклята ѝ, и с него преряза набързо връзките на Мат.

– По-добре е – каза той, докато разтриваше китките на ръцете и ставите на краката си. – Много по-добре е. А сега ми върнете оръжието. Трябва да намеря леговището на звяра и да освободя спътницата си.

Старецът и дъщеря му отново размениха един от онези странни погледи.

– Нарка-то не е отвлякъл твоята спътница – заяви Сам с твърд глас.

– Така ли? Откъде знаеш това? В края на краищата ти не си била там навън, не си чула онзи страшен рев...

– Рев ли? – Йорл повдигна вежди. – Нещо като този тук ли? – Старецът хвана един от безбройните предмети, които се поклащаха на широкия му кожен колан и го постави на устните си. Това нещо наподобяваше очукан тропет, който, изглежда, беше изрязан от рог.

Йорл не го наду, той изрева в него – и в следващия момент един ужасяващ, нечовешки крясък изпълни хижата.

Това несъмнено беше яростният рев на нарка-то и звучеше така

истински, че Мат го побиха тръпки.

– Е? – попита старият мъж, след като свали отвратителния инструмент.

– К... какво означава това? – попита Мат слисан.

– Ела с мен – повика го Сам и го дръпна за ръкава на гащеризона му. Объркан, той последва младата жена навън. Установи, че се намира в село, чиито ниски, куполообразни хижи са заобиколени от огромни, надвиснали скали.

Жителите на селото – всичките с дребни, набити фигури, които еволюцията бе пригодила за суровия живот в планината – спряха посред работата си и смаяни се втренчиха в чужденеца.

Мат избягваше погледите им, имаше грижата да следва младата жена, която го водеше напъйко през селото към една хижа, която беше по-голяма от всички останали.

– Влез – покани тя Мат. – Там ще намериш онова, което търсиш...

Мат колебливо се приближи до входа на хижата. При това имаше някакво недобро чувство в стомаха си. В последно време твърде често бе преживявал неприятни изненади, за да последва просто така подканата на Сам.

– Какво става с оръжията ми? – попита той.

– Няма да са ти нужни – увери го Сам. В гласа ѝ се долавяха тъжни нотки. – Вече не...

Мат събра смелост, дръпна настрана кожената завеса, която затваряше входа на пещерата, и влезе в полумрака, който цареше зад нея.

Мина известно време, докато очите му привикнат към оскъдната светлина. Тогава видя в мрака да проблесват две студени очи и остри като ножове зъби в ужасната, раззината паст.

Потресен отскочи назад, когато забележа гигантските контури на чудовището, което стоеше пред него в полумрака.

Беше нарка-то!

Само ръстът му трябваше да има около три метра, снагата му наподобяваше тази на горила. Бялата му козина беше дълга и рошава, лапите завършваха с хищни нокти. Вонеше на смърт и тление.

Тогава, след като преодоля първоначалната си уплаха, на Мат му стана ясно, че звярът не се помръдва. Слисан, той се приближи, погледна в студените очи на хищника – и установи, че у него вече няма и капчица живот.

Нарка-то беше мъртъв!

Смаян, Мат заобиколи звяра, видя, че гигантският торс на

животното е монтиран върху дървена подставка с колела. Чрез механизъм, който се намираше в гърба на чудовището, можеха да се задвижват нагоре-надолу лапите му.

– Дявол да го вземе – изплъзна се от устата на Мат, – какво означава това?

– На нашия език нарка-то означава „закрилник на нарките“ – обясни Сам, която незабелязано бе влязла и гледаше със страхопочитание огромното животно. – В продължение на много поколения нарка-то е бил покровител на нашия народ. Обръщаше враговете ни в бягство, предпазваше ни от вреди и се грижеше да живеем в мир.

– Какво се е случило? – попита Мат, който се досети, че зад това се крият много повече неща, отколкото предполагаше първоначално.

– Умря – обясни просто Сам. – След като в течение на много човешки животи е бил закрилник на нарките нарка-то умря.

– Разбирам. И от какво умря?

– Беше стар – отвърна младата жена. – Вудан го взе при себе си.

Мат кимна. Постепенно започна да разбира нещата.

– Тогава няма... няма истински нарка-то? – осведоми се той, невярващ.

– Имаше го – увери го Сам. – Докато умря. Това стана преди трийсет дни.

– Но тогава... – На Мат му се замая главата, когато събра две и две. Самият той се намираше в планината едва от два дни – значи Аруула и той бяха попаднали на този макет. Гордостта му се бунтуваше, че е бил измамен от плашило от дърво и кожа с козина. От друга страна, по време на снежната буря те повече успяха да чуят, отколкото истински да видят този нарка-то...

– Как е възможно това? – попита неразбиращ.

– Хората виждат онова, което искат да видят – отвърна кратко Сам. – Всеки знае легендата за нарка-то. Тя ни предпазва и след смъртта на нашия закрилник.

– Генерал Алкам казва, че нарка-то убил безброй друмници.

– Алкам лъже – отвърна Сам невъзмутимо. Очевидно за нея генералът не беше непознато лице. – Нарка-то никога не е навредил на някого, който е идвал при нас с мирни намерения. Само спрямо враговете ни не признаваше никаква милост.

– А, така значи. – Мат поклати ядосано глава, почувства се здравата изигран. – Посочи ми едно основание да ти повярвам настоя той. – Първо ме правите на глупак с някакъв си макет, после ме пленявате и

отравяте. Не е кой знае колко добро начало за приятелство.

– Съжалявам за онова, което се случи – каза младата жена и Мат беше принуден да признае, че звучеше искрено.

– Тогава ми кажи къде е Аруула – настоя той. – Щом като нарка-то въобще не съществува, трябва вие да сте я отвлекли!

– Все още нищо не си разбрал – констатира Сам със съжаление.

– Не, не разбирам – потвърди Мат гневно. Всичката тази главоблъсканица започна да му лази по нервите. Загрижеността за Аруула почти го подлудяваше.

– Обичаш я, нали? – попита Сам.

– Какво? – Мат беше слисан.

– Твоята спътница... Аруула. Обичаш я.

– Ами – отговори Мат уклончиво, – тя е моя спътница. Отговорен съм за нея.

– Тя не е тук – увери го младата жена. – Алкам те е измамил. Както мами всички.

– Докажи го – настоя Мат. – Защо Алкам ще ме лъже? И защо иска да убие нарка-то, ако съществото не иска никому да навреди?

– Бих могла да ти го докажа – отвърна Сам, – но това е тайна. Ти си чужденец. Не мога да ти я разкрия.

– Какво ще загубиш от това? – попита Мат. – Ако имаш чувството, че не можеш да ми се довериш, лесно можеш да ме накараш да млъкна. Ако не ми дадеш противоотровата, няма да мога да го разкажа на никого.

Младата жена, изглежда, размисли над думите му. По красивото ѝ лице пробяга тайнствена мимика.

– Добре тогава – каза накрая. – Ще ти разкрия тайната на нарките...

Докато минаваха през селото, Мат чувстваше подозрителните погледи на жителите. Долавяше недоверието, с което се отнасяха към него. Непрекъснато виждаше как се подбутват един друг и си нашепват нещо за него. При това често дочуваше името „Алкам“.

Каквото и да искаше да му покаже Сам – изглежда, беше много важно за нарките. И Алкам, види се, искаше да го притежава...

Мощните, надвесени скали, които бяха далеч по-високи от селото, го ограждаха от изток. Мат видя, че в стръмно извисяващата се скална стена зееше неколкометрова пукнатина, от която нахлуваше топъл въздух, който вследствие на студа се кондензираше във вид на бяла пара. Пред пукнатината стояха на стража неколцина мъже, облечени в кожени дрехи и въоръжени с арбалети.

– Стой! – каза един от тях, когато Сам и Мат се приближиха.

Дъщерята на старейшината, която очевидно заемаше особено положение сред племето, пристъпи напред и размени няколко думи със стражите. Мъжете удостоиха Матю с недоверчиви погледи, но после се отдръпнаха настрана, за да пропуснат двамата да минат.

Мат последва Сам през цепнатината в изпълнения с пара полумрак, който беше наситен с влажен и топъл въздух. Пред тях се простираше огромна пещера, по чийто таван висяха големи сталактити. Из въздуха се носеше миризма на сяра, при това се чуваше плисък на вода. Тук цареше странна зеленикава светлина, но Мат не можеше да открие източника ѝ.

Сам запали една от факлите, които бяха на разположение при входа на пещерата, и даде знак на Мат да я последва.

На светлината на факлата навлязоха по-дълбоко в сводестото помещение и Мат видя, че някакъв поток лъкатуши през пещерата. Водата бликаше, надигаха се въздушни мехурчета очевидно резултат от отделящите се във вътрешността на земята газове.

Накрая стигнаха до брега на малко подземно езеро – и Мат разбра откъде идеше зеленикавата светлина. Всичката вода изглеждаше като един-единствен източник на светлина, която се разпространяваше във вид на равномерно сияние. Но откъде ли идваше? За електрическа светлина не можеше да става и дума. Може би фосфоресциращи частици във водата...?

Сам пристъпи до езерото, остана до брега му. Пъкна факлата в предвидената за целта стойка в скалата и направи дълбок поклон.

– Какво означава това? – попита Мат.

– Това е начинът, по който изразяваме страхопочитанието си към извора. Той е дар лично от Вудан.

– Тъй ли? – Мат се съмняваше, че някакъв бог е накарал извора да потече. Спомни си за гейзерите и изворите, които бе видял преди много време в парка Йелоустоун. На времето си индианците също го почитали като свещено място – очевидно и нарките плащат дан на същата заблуда, утвърждавана още и от зеленикавото сияние.

– Значи това била голямата ви тайна? – каза Мат леко разочарован.
– Светещ горещ извор?

– Той е съкровището на нашия народ – потвърди Сам сериозно. – Заради него Алкам иска да ни унищожи.

Мат въздъхна, поклати глава. От неговото време може би са изменили много столетия – а все още хората се биеха по същите глупави

причини.

– Защо просто не му отстъпите извора? – попита Мат с въздишка. – Щяхте да построите селото си някъде другаде и щяхте да сте спокойни.

– Защото не бива да го правим – отговори Сам.

– Разбирам. – Мат кимна. – Вудан ви е поставил задачата да браните извора. Затова оставате тук.

– Точно така е – потвърди Сам, без да забележи хапливия сарказъм в думите на Мат. – Силите на извора никога не бива да попаднат в чужди ръце. Последниците от това биха били само смърт и погибел.

– Силите на извора ли? – Мат наостри слух.

– Това е истинската тайна на нарките – отговори Сам загадъчно. Тогава посегна към колана си, извади ножа – и още преди Мат да успее да предприеме нещо против това, разряза подлакътницата си. Червен жизнен сок бликна оттам и опръска пода, по който, както Мат сега видя, имаше безброй тъмни петна.

Кръв...

– О, Господи! – извика той ужасен. – Какво направи?

– Аз... ти разкривам... нашата тайна – изрече Сам, надвивайки болката си. Сложи ножа настрана, падна на колене и се надвеси над бълбукащата вода. Тогава потоци в нея до лакът ранената си ръка.

Водата засъска и забълбука още по-силно. Изгубил ума и дума, Мат гледеше втрещено младата жена, чието болезнено изражение на лицето постепенно се успокои. Накрая Сам се изправи и пристъпи към него, протегна ръката си.

– Но това... това е невъзможно... – изплъзна се от устата на Мат.

Сграбчи ръката на Сам, разгледа я внимателно – ала от дълбоката рана, която само преди миг зееше, не се виждаше нищо. Раната беше заздравяла за секунди!

– Божествената сила на Вудан е в тази вода – заяви Сам и не можа да сдържи триумфалната си усмивка, която заигра върху красивите черти на лицето й. – Затова я почитаме като самия Вудан.

– Извор с лечебни свойства – удиви се Мат.

– От безброй поколения е притежание на моя народ – обясни Сам. – Говори се, че нашият родоначалник го получил някога от Вудан, който изпратил лековития дар в горяща скала от небето.

– Горяща скала ли?

Кометата! Тя ли беше причината за това зелено сияние? В тази вода трябва да има нещо! Може би фосфоресциращи микроорганизми, които са пренесени с кометата до това изворно езеро и които многократно

повишават възстановителните възможности на човешкото тяло?

Това подтикваше Мат да изследва загадката, но без помощта на химик или биолог с добра апаратура не би се окичил с лаври.

– Сега ти е известна тайната ни – каза неочаквано Сам, а също така и защо Алкам иска да ни унищожи.

– Значи и той знае за извора?

– Преди много години наши ловци намерили млад мъж навън в ледената пустош. Заблудил се, почти замръзнал и умираше от глад. Донесли го в селото и спасили живота му, като го положили в извора. Но той им се отблагодарил зле. Избягал и се закълел един ден да се върне и завладее извора.

– Алкам – отгатна Мат.

– Така е. Безогледно и без скрупули се издигнал до военачалник на Асмарк и сега признава една-единствена цел: да направи свое притежание извора на нарките.

Мат разбираше. За всеки военачалник изворът беше с неизмерима стойност, защото войниците му вече нямаше да умират от раните си.

– Който притежава извора – констатира Матю ужасен, – е практически непобедим...

– Алкам мечтае с войската си да премине през планините и да отиде на юг, за да основе там могъщо царство, в което ще управлява само той.

– Ама че новина – рече Мат. Някои неща никога не се променяха... – И единственото нещо, което го възпрепятства, е нарка-то.

– Точно така, Маддракс – нахлу някакъв глас откъм входа на пещерата. Старият Йорл беше влязъл незабелязано. – Сега разбираш защо нарките се опитват на всяка цена да запазят легендата жива. Денят, в който Алкам разкрие, че нарка-то вече не съществува, ще бъде гибелен за всички нас.

– Но този ден е съвсем предстоящ – предсказа Мат мрачно. – Бях в лагера на Алкам и видях войската му. С вашия макет нямате никакъв шанс срещу тази превъзхождаща сила.

– Знам това – потвърди старецът – и съм загрижен. Дните на нарките са преброени, ако не стане чудо.

– Хм – измънка Мат. Сбърчи чело и размисли. Последните парчета от пъзела се наместиха.

Стана му ясно защо Алкам му е разказал за страховития звяр нарка-то. Генералът от самото начало си е направил сметката, че Мат ще тръгне да убива звяра. Вероятно войниците на Алкам са му разказали за

„гърмящата ръка на Маддрак“ и той е сметнал, че с такова вълшебно оръжие чудовището може лесно да бъде убито. Значи той, тъй да се каже, е изпратил Мат, за да му свърши работата. Много хитро!

А Аруула?

Мат се почувства като идиот, когато му стана ясно, че и в този пункт е бил изигран. Не нарка-то е отвлякъл Аруула, ами самият Алкам! Вероятно по време на бягството е била сразена от неговите хора и си е измислил целия този бездарен спектакъл, за да се отърве по удобен начин от най-големия си враг – нарка-то.

Генералът всичко беше натъкмил чудесно, само едно нещо не бе взел предвид – че всяващият ужас звяр отдавна вече не е жив...

Мат кипеше от гняв. На лицето му се изписа мрачна усмивка.

– Трябва да предприемем нещо – каза той решително. Алкам ме излъга. Той е човекът, който държи Аруула в плен.

– Такъв му е нравът – потвърди Йорл. – Ненаправно го наричат Алкам Страхният. Цял Асмарк трепери под властта му. Той е хитър, прикрит и коварен...

– ...и ще бъде наказан за онова, което е извършил – увери ги Мат.

– Как? – Йорл гледаше отчаяно в земята. – Войската му е голяма и силна. Сами срещу нея нарките нямат дори минимален шанс.

– Но вие трябва да се отбранявате – настоя Мат. – Това е единственият ви шанс за оцеляване.

– Ако това е единственият шанс – рече обезкуражен старецът, – тогава нямаме никакъв шанс.

– Но... – Мат отправи към Сам въпросителен поглед и видя, че и в нейните очи се четеше същото примирение, както при баща й. Естествено – какво можеха да сторят шепа ловци и селяни срещу стегнатата армия, която се задаваше с военни машини и ефранти?

Но трябваше да съществува някаква възможност да се отбранява селото и да се пратят по дяволите Алкам и неговата банда убийци. И да се освободи Аруула...

Мат се огледа с изучаващ поглед, взря се нагоре в мощния свод. Накрая погледът му се спря на извора, който бликаше, плискаше и блъбукеше в пещерата.

– Мисля – каза той внезапно, – че знам начин...

– Наистина ли? – попита Сам, изпълнена с надежда.

– Мисля, че да – потвърди Мат, – но нищо не може обещава. Има риск – и вие трябва ми се доверява напълно.

– Нямаме какво да губим – заяви Йорл.

– Добре – Мат кимна. – Имам план. Първо ще освободя Аруула и тогава...

– Ами..., ако вече не е жива? – възрази Сам.

Мат вдигна очи, отправи към младата нарка пронизващ поглед.

– Тогава Вудан да му е на помощ на Алкам – каза той тихо.

Жената се беше сгушила на голия под. Беше обърната с гръб към мъжете, които се тъпяха и шумно се лигавеха на входа на палатката. Дълга около четири лакти верига, увита около глезените ѝ, възпрепятстваше бягството ѝ.

Беше варварка. Не носеше нищо друго освен къса кожена препаска. Синьочерната коса стигаше до хълбоците ѝ. Кожата ѝ беше покрита с прах и мръсотия, изглеждаше занемарена, безпомощна и напласена – беззащитна плячка за мъжете в груби доспехи от кожи и желязо...

– Хей, хубавице! – извика един от тях. – Защо си така самотна? Бих могъл да ти правя компания...

Другарите му грубо се изсмяха – знаеха какъв род компания имаше предвид техният авер. Негодният – воин гигант, който имаше отвратителен белег на мутрата си, се приближи до беззащитната пленница.

– Давай, Бруунт! – изкрещя един от другите му. – Тръшни я...!

– Да, награби я – отекна въодушевено ревят на сбирщината, обзета от мръсна похот. – Бруунт – започнаха да скандират името му, – Бруунт, Бруунт...

Разпален от кръсъците на другите, боецът се осмели да излезе още по-напред. Трескаво започна да сваля части от доспехите си, освободи се от кожената риза, която носеше. Показа се голата му, потяща се от възбуда горна половина на тялото.

Протегна ръка, докосна рамото на жената, която лежеше на пода, без да помръдне.

– Хей, момиче! – извика той с просташко ухилване. – Тук е старият Бруунт – имам нещо за тебе...

Младата жена изобщо не го удостои с поглед.

– Хей, дивачко! – каза заповеднически той, сграбчи я за рамото и понечи насила да я обърне към себе си.

В този момент младата жена се оживи.

Привидно нежното ѝ тяло експлодира неочаквано в едно внезапно движение. Светкавично се озова на крака, отблъсна от себе си ръката му. В следващия миг десният ѝ крак се изстреля и се стовари с убийствена сила там, където се намираще първопричината за грубиянското поведение на Бруунт.

Великанът замръзна посред движението си. Очите му диво се завъртяха в ямките си, после рухна със скимтене, сгърчи се в праха.

Грубият смях на другарите му рязко секна.

Младата жена стоеше над него, беше скръстила ръце пред гърдите си и го гледаше тържествуващо отгоре.

Бруунт стисна зъби, опита се да стане, но острата болка, която пулсираше в средата на тялото му, му попречи. Със стон се отпусна отново в мръсотията.

– Името ми е Аруула – обърна се младата жена към другарите му и ги измери с пронизващ поглед. – Воин съм от племето на Зорбан. И който иска да ме има, първо трябва да ме победи.

Мъжете в доспехите се спогледаха, загубили ума и дума, не знаеха на какво повече да се начудят – на това ли, че пленницата срази Бруунт, или че ги предизвикваше на двубой.

За момент мъжете останаха неподвижни. Тогава изскочи един, който сметна честта си за особено засегната, и се приближи до варварката с див боен рев.

Аруула не се впечатли.

Пъргаво избегна атаката на противника си, приведе се, когато ударът му се изстреля към нея и с обиграно прехвърляне през рамо, го претметна през себе си. Дангалакът здравата се тръшна на пода. Кокалите му изпукаха.

В следващия момент се приближи друг боец.

И той направи грешката да навлезе твърде много в обхвата на действие на Аруула – дясната ѝ ръка, чиито пръсти беше свила като нокти на хищник, забърса лицето му и раздра кървава рана. Ревящ от болка, мъжът отскочи настрана.

Другарите му бяха малко по-хитри и се придържаха извън обсега, който веригата позволяваше на Аруула.

Фучаща от ярост, младата жена хвърляше искрящи погледи към мъжете. Неудържим гняв кипеше в жилите ѝ и караше голите ѝ гърди да потръпват.

От време на време някой от мъжете изскачаше напред, искаше да опита късмета си – но Аруула веднага се обръщаше и защитаваше територията си като хванат натясно хищник. С ръмжене се въртеше около собствената си ос, не изпускаше от погледа си своите противници.

Въпреки това знаеше, че няма никакъв шанс – щом дангалаците преодолееха първоначалната си уплаха, щяха да се нахвърлят върху нея стръвно, с ненаситна похот. Без оръжие и прикована като животно, не хранеше надежда, че ще устои на превъзходящата я сила...

Тази мисъл вече проблясна в очите на един от бойците, Аруула очакваше да скочи напред и да се нахвърли върху нея, когато остър като нож глас раздра въздуха.

– Какво става тук?

Мъжете се стреснаха. Редиците им се разделиха, когато мъж с дълга до раменете черна коса и изпъкнали очи влезе в палатката. Носеше като другите космати кожи и доспехи, но по покорното поведение, което онези заеха, Аруула веднага разбра, че става дума за техния предводител.

Вместо да се поклони като другите, тя се изправи в цял ръст и погледна гордо непознатия.

– Твоите хора търсеха забавление – каза тя, когато той съгледа ранените. – И в големия си брой се чувстваха достатъчно силни срещу една невъоръжена жена.

– Тя ни предизвика на двубой, генерале – защитаваше се един от мъжете.

– Като диво животно е! – извика друг.

– Естествено, че е такава – потвърди генералът и остана пред Аруула, измери я от главата до петите. – Тя е дива и неукротима. Жена, която е достойна за велик воин. Ще я взема аз...

Протегна ръката си и понечи да сграбчи закръглените гърди на Аруула, когато отвън прозвуча дрезгав вик.

– Генерале! Маддракс! Върна се...!

Мат газеше с ругатни в дълбокия сняг. Макар че снегоходките от тарашка кожа вършеха добра работа, багажът, който мъкнеше на гърба си, беше толкова тежък, че всяка крачка се превръщаше в ужасна мъка.

Матю се радваше, че при зазоряване съзря оградения с дървени колове лагер. От някои палатки се извиваше дим към тъмнеещото небе. Буйно пламтяха лагерните огънове, на чието сияние успя да различи бойните машини, ефрантите и няколко фреккойшера.

Лагерът на Алкам.

Върна се.

Мат си пое дълбоко въздух, тогава се запуска по надолнището.

Лагерът на генерала беше разположен в широка падина. Беше сигурен, че мъжете от стражниците отдавна са го забелязали.

Длъжни бяха.

Крачка след крачка Мат се приближаваше към лагера, чиито защитни огради от трупи все повече се извисяваха пред него. Беше напълно спокоен, въпреки отговорността, която в истинския смисъл на думата беше легнала върху плещите му.

Отровата, която му беше вкарала Сам, все още се намираше в

жилите му. Това бе единственото условие, което поставиха нарките – за тях отровата беше гаранция, че Мат ще удържи обещанието си и ще се върне при тях. Инак Йорл и хората му го бяха дарили с пълното си доверие и му бяха показали най-ценното, което имаха...

Мат се приближи до главната порта.

Скованите от дърво крила на портата се разтвориха и му осигуриха достъп до лагера. Стражите го пуснаха да мине, гледаха удивени носения от него голям чувал, платът на който се беше оцветил в кървавочервено.

Не обръщаше внимание на погледите им. Уверено прекоси лагера и се приближи до палатката на генерала, която се намираше в средата.

Стражите, които стояха на пост от двете страни на офицерската палатка, взеха за почест с копията си.

– Привет на теб, Маддракс – каза единият от тях, – Алкам вече те очаква...

Мат измърмори нещо в потвърждение, че е разбрал и влезе.

Алкам седеше на нещо като трон – грубо скован от дърво стол, над който бяха поставени няколко пласта космати кожи – и изпълнен с очакване, гледаше срещу госта си.

– Радостен съм да видя, че Маддракс е още жив – каза той.

– Алкам фон Асмарк поздравява великия воин.

– И аз те поздравявам, Алкам – включи се в играта Мат.

– Успя ли Маддракс да намери своята спътница и да я освободи? – осведоми се лицемерно генералът.

– Не – отговори Мат, както си беше и истината. – Пристигнах твърде късно. Нарка-то вече беше я убил. Остана ми единствено отмъщението.

– Така ли? – попита Алкам и протегна любопитно късия си врат.

Вместо да му отговори, Мат свали кървавия чувал от раменете си, постави го на пода и го развърза. С многообещаващ поглед бръкна – и извади оцапаната в кръв космата глава на нарка-то, която запрати срещу генерала.

Алкам скочи, когато страховитата глава на хищника се приземи до краката му. Ужасен гледаше огромните бивници и смъртоносните зъби. Тогава видя многото кръв и мъртвите, черни очи – и избухна в оглушителен смях.

– Той е мъртъв! – изкрещя триумфално и стисна юмруци. Нарка-то е мъртъв! Маддракс го е победил!

– Да, мъртъв е! – потвърди Мат с безрадостно ухилване. Твоето

най-съкровено желание се изпълни. А сега, Алкам? Искаш ли да извикаш стражите си и да убиеш и мен?

– Какво? – Усмивката на генерала замръзна на лицето му. За какво говори приятелят ми?

– Не съм ти приятел – отвърна твърдо Мат. – Никога не съм бил. Никога не си мислил нещо друго, освен да ме използваш за собствените си планове. Е, след като убих нарка-то, вече не съм ти нужен. Защо ти е да ме оставяш жив?

Генералът хвърли на Мат ужасен поглед. Но чертите на лицето му веднага се успокоиха и се възвърна лицемерното ухилване.

– Маддракс се учи бързо – призна той.

– Нали? – Мат кимна мрачно. – И това не е всичко. Къде е Аруула?

Върху лицето на Алкам се възвърна трескавият поглед.

– Изплюй камъчето! – заповяда Мат, измъкна пистолета си и го насочи към генерала. – Или и теб няма да те сполети нищо по-добро от това на нарка-то!

В продължение на един миг военачалникът стоеше замръзнал от ужас. Тогава с дрезгав глас издаде команда – и в следващия момент Мат преживя неприятна изненада.

Изработените от животински кожи платна, които представляваха стените на кръглата палатка, внезапно паднаха – и се появиха десетки стрелци с лък с насочени към Мат готови за стрелба оръжия.

– Както вижда Маддракс, взел съм предохранителни мерки – заяви Алкам триумфално. – Ако Маддракс ме убие, самият той ще умре в следващия миг, пронизан от стрели.

Мат Дракс трескаво се огледа. „Този подъл кучи син!“ Погледите им се срещнаха и като че замръзнаха във въздуха.

– Имаш право – обясни Матю внезапно и бавно отпусна оръжието си.

Алкам вече си помисли, че желанията му са се осъществили, когато Мат неочаквано натисна спусъка. Не се беше прицелил в Алкам, а в главата на нарка-то, която лежеше на пода, без никой да й обръща внимание. И не държеше в ръката си своята Берета, ами сигналния пистолет от аварийния пакет.

Всичко стана за части от секундата.

С оглушителен трясък, който накара стрелците с лък да замръзнат от уплаха, сигналната ракета излетя от дулото и експлодира с ярка светлина, която заслепи всички, които – както и Мат – в този момент не бяха затворили очите си. Пламъкът обгърна главата на нарка-то и

напоената с масло козина веднага се запали.

Черепът пламна с глухо изфузяване и след всяка следваща секунда се превръщаше в алено кълбо.

Алкам, който стоеше в непосредствена близост, беше обзет от пламъци. Непоносима горещина се разнесе на всички страни. Огънят обгърна взривообразно цялата палатка, незабавно подпали дървените подпори и кожените платна.

Сред заслепените стрелци с лък настъпи ужасна паника. Някои бяха твърде близо до пламъците и нададоха ужасяващи викове, когато дрехите им се подпалиха, други побягнаха слепешката. Трети пък се хвърлиха ужасени на пода, защото помислиха, че Оргуудоо е извършил унищожително огнено чудо. Нито един не помисляше да стреля срещу Маддракс.

В продължение на няколко секунди цареше неопикуема суматоха. Пламъците съскаха, мъжете крещяха с цяло гърло. Изплашените стражи дотичаха, воини се лутаха като живи факли в тъмнината, в агонията си подпалиха и други палатки. И самият Алкам, целият в пламъци, побягна навън и се хвърли в снега.

Възползвайки се от хаоса, Мат изчезна. Сграбчи първия войник, който му се изпреди на пътя.

– Жената! – заповяда му с гръмлив глас. – Варварката! Къде е?

Войникът така и не разбра кога Мат успя да опре в гушата му дулото на „Берета“-та, която беше сменил след сигналния пистолет. Войнът никога не бе виждал такова оръжие – но не се съмняваше, че то притежава могъща магия и може да откъсне главата от шията му.

– Във... в червената палатка – запелтечи той.

Мат го отблъсна от себе си и се втурна надолу по уличката между жилищата на воините. Някъде дадоха сигнал за тревога. С възбудени викове войниците наизлязоха от палатките и забързаха към бушуващия пожар.

Никой от тях не му обърна внимание. Кожената наметка, която носеше, и тъмнината му помогнаха необезпокояван да стигне до червената палатка, която му беше описал воинът. Нахълта в нея и благодари на Твореца, когато видя Аруула жива и здрава.

– Маддракс! – Лицето й се проясни, когато го видя. – Щом чух гърма, знаех, че може да си само ти...

– Да се разкараме оттук – заяви Мат, радостен, че отново може да използва родния си език. Пристъпи до Аруула, прегърна я, за да я предпази, и насочи „Берета“-та към веригата, поставена около глезена на

варварката.

Куршумът разкъса ръждясалия метал. Аруула беше свободна.

Мат хвана младата жена за ръка и понечи да я помъкне със себе си, но тя спря, притегли го към себе си и нежно го целуна в устата.

Топло чувство обзе Мат. Отново осъзна, че Аруула беше за него нещо повече от боен другар. Отвърна на целувката ѝ и за кратък миг изглеждаше, че виковете на войниците и пращането на огъня принадлежат на друг, чужд свят.

Тогава побягнаха.

Презглава излетяха от палатката и само на косъм се разминаха с лъскавото острие, което се стрелна откъм тъмното нощно небе.

Със светкавична реакция Мат блъсна Аруула настрани, направи скок напред и се претърколи. Веднага отново се изправи на крака, обърна се и видя пред себе си едър боец. Дангалакът държеше в ръцете си двурък меч, който размахваше заплашително във въздуха.

– Умри – каза той задъхано, с гърлен глас.

– Сори, момко – изръмжа Маддракс извинително. – Нямам време...

С тези думи вдигна пистолета си и стреля. А великанът, чието коляно куршумът разтроши, изпусна оръжието си и със стон се строполи.

Аруула не се бави нито миг и грабна безстопанствения меч.

– Сега накъде? – попита тя.

– Към кошарата – отвърна Мат и посочи другата страна на лагера, където се намиреше ограденото място с ефрантите.

– Тогава хайде – рече Аруула.

На бегом се спуснаха по уличката с палатките и прекосиха лагера, в който цареше пълен хаос. Повечето от хората на Алкам бяха заети с гасенето на пожара и се опитваха да попречат на пламъците да се разпространят и в останалата част на лагера, в който вече бяха унищожили три палатки.

Малцината воини, които Мат и Аруула видяха и им се изпречи на пътя, бяха на бърза ръка прегазени от тях. Виковете им се загубиха сред общата бъркотия.

Останали без дъх, стигнаха до кошарата с товарните и ездитни животни.

– Стой! – извика стражът, един от малцината, които бяха останали на поста си. Когато видя Мат и Аруула да нахълтват, вдигна копието си и понечи да го хвърли.

Аруула го изпревари.

Мечът ѝ, който тя запрати с убийствена точност, разсече със

свистене въздуха и с ужасна сила се заби в гърдите на боеца. Мъжът моментално умря.

Аруула изтегли острието от трупа и взе кожената наметка на посто-вия, докато Мат мина през парапета на кошарата и се приближи до един оседлан ефрант.

Никога преди не бе възсядал някое от тези космати животни, но в ранчото на чичо си бе яздил диви коне. Може и да нямаше никаква представа как се управлява във въздуха мутирала гигантска мравка – но във всеки случай беше уверен, че може да язди четирикрако животно...

Вкопчи се в твърдата, дълга козина на ефранта и се изкачи до седлото, което беше завързано за мощния гръб на животното. Огромните, извити бивни бяха страховити на вид, ефрантът вонеше като як, но Мат нямаше нищо против, ако това щеше да им осигури измъкването от лагера на Алкам...

Бързо помогна на Аруула да се качи и седне зад него, тогава изплю-щия с поводите.

Огромният, обрасъл с четина хобот нададе оглушителен рев и в следващия момент ефрантът потегли.

Това беше яздене с ужасни подскоци.

Гигантското животно местеше тромаво масивните си крака, като при това сякаш земята трепереше. Ефрантът полека-лека се отправяше на път. Мат го насочи към преградите на кошарата, които якото животно изпочупи като клечки.

Тогава дръпна поводите, насочи ефранта към загражденията. Жи-вотното се подчиняваше с готовност. Свикнало да изпълнява без съпро-тивя заповедите на своите ездачи, се носеше срещу оградата, упорито и непоколебимо като танк, при това все по-бързо и по-бързо. Мощните му бивни проправяха пътя, коловете на палисадата със стон поддадоха и се разпукаха.

С многотонното си тегло стъпка заграждението, смачка всичко и в следващия момент проби оградата.

Бяха свободни.

Мат хвърли през рамо поглед назад, видя, че бягството им не е останало незабелязано. Дотичаха воители с яростни крясъци на уста. В без-силен гняв мятаха копията си след бегълците – но никое не достигна целта си.

– По-бързо! По-бързо!

Мат и Аруула подканяха животното, бяха навън в тъмнината. Ве-че повярваха, че са избягали на Алкам и хората му...

– Какво става?

Мъжът, чието лице беше страшно обезобразено от пламъците, се изкачи на покритата с бойници галерия при палисадата.

Стражите се уплашиха, когато под всичките сажди, кръвта и обгорялото месо разпознаха своя предводител Алкам.

– Откраднаха ефрант и избягаха – докладва един от мъжете и посочи навън към равнината, където Маддрак и жената бяха на път да се скрият в мрака.

– Тогава стреляйте! – изрева Алкам, вън от себе си от гняв, болка и омраза. – Не чувате ли? Стреляйтее...!

Стражите пристъпиха трескаво към изпълнението на заповедта на предводителя си. Стрелите със свистене се понесоха в нощта, проблясваха на бледата лунна светлина – преди да се изгубят в тъмнината, без да постигнат нещо.

– Некадърници! – изръмжа гневно Алкам, от ръцете на мъжа, който беше най-близо до него, изтръгна лък и стрела и му нанесе такъв силен ритник, че онзи гърбом се стовари от галерията с бойниците и се просна долу.

Генералът бързо сложи стрела, опъна тетивата и се прицели. Успяваше да различи ефранта и двамата ездаци в мрака само като сенки.

– Оргуудоо – прошепна той тихо, – помогни ми... Тогава отпусна тетивата – и пернатата смърт се понесе...

Някакво опасно свистене изпълни въздуха – в следващия момент се чу наситен, отвратителен шум. Мат забеляза как Аруула се сгърчи зад него.

– Ъъх...

– Аруула?

– ...ааз... улучена...

– По дяволите!

Докато пришпорваше ефранта в главоломно темпо през падината, Мат посегна зад себе си. Ръката му опипа гърба на Аруула, дървената дръжка, която стърчеше в него, кръвта, която шуртеше от раната. Забеляза, че Аруула губеше сили и й беше трудно да се държи на седлото. Подпираше я с една ръка, докато с другата стискаше поводите.

Мат хвърляше бегли погледи назад. Би предпочел да спре и да се погрижи за раната на Аруула, но ако Алкам и хората му успееша да ги заловят, така или иначе всичко щеше да свърши...

– Аруула?

– М... Мааддрак?

– Дръж се, момиче – извика той умолявайки я, – дръж се...

Аруула промълви нещо като потвърждение, но беше тежко ранена. Тялото ѝ се беше отпуснало безсилно на седлото, придържаше го само силната ръка на Мат.

Той чувстваше как ръкавът на гащеризона му подгизва от кръвта на Аруула. Очите му се насълзиха – и това не се дължеше на ледения вятър, който духаше в падината.

Едва когато оставиха далеч зад себе си лагера на Алкам и стъпиха на първите планински вериги, Мат си позволи да направи кратък отдих – за себе си и заради Аруула. Извади стрелата и се опита да се погрижи за раната с помощта на аптечката, която носеше в джоб върху крачолата на гащеризона си.

Младата жена беше загубила много кръв. Мат предполагаше, че стрелата е пробола някой от белодробните лобове. Ако вътрешният кръвоизлив не спре, Аруула щеше да бъде загубена.

Посред ледената пустош щяха ужасно да замръзнат – трябваше да се опитат да стигнат до селището на нарките.

Мат сложи младата жена пред себе си на седлото и я обгърна с двете си ръце, подкарвайки ефранта все по-нагоре и нагоре в покритата със сняг планина.

Известно време, което му се стори цяла вечност, яздиха през причудлив снежен ландшафт, лед и скали, който на бледата лунна светлина изглеждаше мрачен и зловещ. С всеки изминал час състоянието на Аруула се влошаваше. Признаците на живот, които от време на време показваше, отслабваха все повече и повече, дишането ѝ стана повърхностно и задъхано.

Мат многократно спираше за почивка, проверяваше пулса ѝ и опипваше челото ѝ. Установи, че има треска.

Обзе го паника. Страхът, че Аруула може да умре от раната си, без да е имал шанс да ѝ помогне, почти го подлудяваше. Освен някои обезболяващи медикаменти в аптечката му нямаше нищо друго, което можеше да даде на Аруула.

Имаше нужда от лекар, от болница, от добре обзаведена операционна зала – ала в този първобитен варварски свят нямаше нищо такова.

Кожата на Аруула стана бледа, от ъгълчетата на устата ѝ потекоха тънки вадички кръв. Периодите, през които губеше съзнание, зачестяваха. Може би така беше по-добре – по този начин не усещаше ужасните болки, които измъчваха тялото ѝ.

Мат преглътна с мъка.

Ако не станеше чудо, тя нямаше да доживее до края на нощта.

Аруула отново беше малко момиченце.

Стоеше до колене в студената вода на реката и се опитваше да хване с голи ръце една от ксаалаите, които се спускаха заедно с течението на реката.

Ръцете на момичето непрекъснато се стрелваха във водата, стремейки се да уловят някое от дългите хлъзгави животни напразно. Аруула бе принудена да се разсмее, пицеше от удоволствие, когато усетеше животните да се шумуват между голите ѝ крака, за да се понесат отново заедно с течението.

Не се отказваше от намерението си. Непрекъснато посягаше във водата, опитваше се да хване с голи ръце онова, което не можеше да се хване.

Весело скачаше по речното корито, многократно се просна, така че късата кожена ризка, която носеше, висеше на нея, цялата измокрена.

Момиченцето се смееше.

От другата страна, на зелената поляна видя да стоят хора от нейния народ, народа на тринайсетте острова. Аруула им махаше с ръка за поздрав и те ѝ отвръщаха със същото. Тогава внезапно изчезнаха и се появи тъмна сянка, която за кратък миг се простря над цялата местност. Погълна зелените поляни и реката, покри върховете на планините.

Аруула забеляза, че студът скована сърцето ѝ.

Мъртвешка студенина.

Погледна нагоре и видя на небето да се носи огромна птица и да закрива слънцето. Крилете ѝ бяха големи колкото небосвода, тялото ѝ – черно като нощта. Крясъкът ѝ беше толкова силен и пронизителен, че Аруула се разтрепера от уплаха.

„Това е Крахак, птицата на мъртвите – дочу тя да ѝ казва някакъв далечен глас. – Тя идва от мрачното си царство, за да събира жътвата си сред смъртните. Винаги когато прозвучи крясъкът ѝ и крилете ѝ закрият слънцето, някой умира. Ти ще умреш, Аруула...“

Малкото момиченце нададе писък, обърна се и понечи да избяга – ала не можеше. Ксаалаите, които, изглежда, бяха в съюз с мрачната птица, се бяха увили с десетки около краката ѝ и не я пускаха.

Аруула погледна ужасена нагоре към небето. В този момент птицата я съзря.

С мощни движения на крилете промени курса си, нададе дрезгав крясък и се спусна върху Аруула – ужасен ловец, който беше открил

плячката си...

Когато след дългата езда пред тях най-сетне се появиха ниските хижи на селото на нарките, Мат въздъхна с облекчение.

– Пристигнахме, Аруула – прошепна на спътницата си, която лежеше в ръцете му изгубила съзнание. Бе завързал китките ѝ и си бе надянал ръцете ѝ като примка на шията си. Така я бе държал здраво, бе я топллил, бе я успокоявал, докато язدهа през чудноватия ландшафт.

Отговор отдавна вече не получаваше. Преди около час Аруула изпадна в несвяст и оттогава не се събуди. Мат се опасяваше за най-лошото.

Мина през входа за селото. Приблжиха се стражи с факли, които се погрижиха за ефранта, докато Мат се плъзна от седлото заедно с Аруула и я занесе в хижата на старейшината.

Когато Йорл, който през цялата нощ бе бодърствал и очаквал завръщането на Мат, видя изпадналата в безсъзнание жена, посочи веднага на Мат да положи Аруула върху една постеля от сено, на която обикновено спеше старецът.

– Какво се случи? – осведоми се той слисан.

– Стрела – каза само Мат. Положи Аруула и се зае да сменя напоената с кръв превръзка.

Жената воин вече почти не дишаше. Лицето ѝ беше бледо и с хлътнали бузи, пулсът ѝ прескачаше. Беше загубила много кръв, през измъченото ѝ тялото пробягваха болезнени гърчове.

Под загрижения поглед на Йорл Мат почисти раната, макар и да знаеше, че това няма да помогне. Влезе Сам и видя какво се е случило. Тя изглеждаше не по-малко смутена от баща си.

Нарките добре разбираха как се чувства Маддракс. Изпълненият с лишения живот в планините ги бе научил какво означава загубата...

– Хайде, момиче, ще успееш – говореше Мат настойчиво на Аруула. – Трябва да го направиш, чуваш ли? Нужна си ми, дявол да го вземе...

Младата жена не реагираше.

Мат стисна юмруци, нададе отчаян вик. Винеше се за всичко, което се случи. Ако не беше навлязъл в живота на Аруула, тя никога не би го придружавала в издирването на другарите му. Ако не беше се оставил Алкам да го измами, Аруула сега щеше да си е жива и здрава.

Негова беше вината.

Само негова – а не можеше да стори нищо за спътницата си...

Аруула отвори устни, за да изпусне леко стенание. Кожата ѝ беше като восък, кръвта течеше неспирно от носа и ъгълчетата на устата ѝ. И с всяка капка животът напускаше тялото ѝ.

– Не! – Мат поклати упорито глава. – Не ми причинявай такова нещо...

Беше попаднал като корабокрушенец в този чужд свят, нямаше приятели, нямаше съюзници. Аруула беше единствената спътница, която имаше. Не биваше да умре! Не и заради грешка, която той бе допуснал...!

Мат внезапно усети някаква ръка нежно да го докосва по рамото.

Беше Сам.

– Ела – каза само тя и му даде знак да я последва с Аруула.

Мат беше твърде уморен и прекалено отчаян, за да разпитва надълго и нашироко. На бърза ръка метна на рамо почти безжизненото тяло на Аруула, последва дъщерята на Йорл навън в утринния полумрак, който се разстиляше над планината.

Прекосиха селото, отидоха до скалната пукнатина, от която към студения въздух напираше бяла пара. Сам запали факла и влязоха вътре, следваха течението на водата, която с плискане и бълбукане се извиваше през пещерата и се вливаше в излъчващото зеленикава светлина езеро.

– Положи спътницата си в свещената вода – нареди тя на Мат.

– Но... – Мат поклати отчаяно глава. Едно е да се лекува порезна рана – Аруула, напротив, имаше вътрешни наранявания, прободен бял дроб. Беше загубила твърде много кръв...

– Сложи я вътре – повтори Сам настойчиво и Мат изпълни нареждането ѝ. Нито той, нито Аруула имаха какво да губят...

Нежно свали спътницата си, постави я в бълбукащата топла, флуоресцираща влага. Сам пристъпи, направи шепа с дясната си ръка, загребваше с нея вода и я изливаше върху очите, устата и косата на Аруула. При това шепнеше заклинания, които Мат не разбираше.

Водата започна още по-силно да бълбука, сякаш вреше. Нещо се случи, макар и Мат да не можеше да си обясни какво точно представлява. Очевидно ставаше някаква реакция.

Затаи дъх, гледаше като втрещен Аруула и Сам, изпрати гореща молитва към небето.

Тогава, след минути, които изглеждаха безкрайни, Аруула изведнъж се раздвижи.

– Какво...?

Мат не вярваше на очите си. Първо някакъв електрически импулс премина през тялото на Аруула, после се раздвижиха ръцете и краката ѝ. Накрая тя започна удобно да се протяга в топлата вода – като спящ човек, който е сънувал неприятен сън. Кръвта беше отмита, в чертите на лицето ѝ отново се възвърна животът.

– Боже мой! Такова нещо не съществува...

Сам натисна главата на Аруула във водата, така че за секунди беше изцяло потопена в пенещата се, пареща вода. Когато главата ѝ се показа отгоре, Аруула се огледа объркано.

– Кк... къде съм?

– На сигурно място – отвърна Мат с усмивка.

– Маддракс. – Аруула дари спътника си с усмивка. – Какво се е случило? Бях в долината на реките... Крахак, птицата на смъртта, беше над мен...

– Беше – потвърди Мат с горчивина, – но вече не е. Ти беше спасена.

– Но... – Аруула посегна към гърба си – там, където я беше проболала стрелата. Не успя да открие дори и белег. – Как е възможно това?

– Попитай Сам – каза Мат с усмивка и посочи дъщерята на Йорл, която беше коленичила на брега на извора.

– Ти... си ме спасила? – попита Аруула с удивление.

– Силата на свещения извор те спаси – отвърна Сам, чийто диалект забележимо се различаваше от този на Аруула, но все пак се разбираше. – На него дължиш живота си – и на Маддракс. Той те освободи от лагера на Алкам. Можеш да се смяташ щастлива, че имаш такъв спът...

Сам не успя да довърши изречението си докрай, защото в този момент през входа на пещерата се втурна баша ѝ. Силуетът му се очерта на бледата светлина на изгряващото слънце.

– Какво има? – попита Мат, който се досети, че ги очаква някаква неприятност.

– Нашите съгледвачи – обясни Йорл със запъване. – Току що се завърнаха. Видели са Алкам и неговата войска. Хората от Асмарк са на път за насам – и са много...

Обезобразеното, обгорено лице на Алкам беше огледало на душевното му състояние. Неудържима ярост и унищожителна омраза кипяха в душата на военачалника, подтикваха го към кърваво отмъщение за болката и срама, които му бяха причинени.

Косата и месото върху лицето на Алкам бяха опърлени и замръзнали в ужасна маска. Всичкото, което искаше, беше да потърси отговорност от мъжа, който му причини това.

Омразата му си имаше свое собствено име – Маддракс.

От една скала, на която се бе настанил с подчинените си командири, генералът наблюдаваше тясната, покрита със сняг долина, през която се придвижваха внушителните редици на войската му, подтиквани от героичния гръм на барабаните.

Начело маршируваха кохортите на стрелците с лъкове, след тях идваха ротите на бойците, чиито лъскави мечове и остриета на копията блестяха на слънцето. Бойните ефранти с техните внушителни надстройките, които наподобяваха малки крепости, маршируваха в затворена формация. Някои от тях теглеха след себе си огромни бойни машини, неудържимо се приближаваха към селото на нарките.

Алкам беше сигурен, че там ще намери Маддракс.

Очевидно Маддракс се беше свързал с нарките, които са му разкрили истината за спътницата му и за нарка-то.

И какво от това!

Въпреки ужасните болки, които го измъчваха, Алкам се засмя.

Преди да открие, че е измамен, Мат му бе оказал ценна услуга – бе убил нарка-то.

Генералът поздравяваше себе си за идеята да изпрати странния чужденец с гърмящото оръжие в полето срещу нарка-то. В крайна сметка планът му се осъществи – макар и по един по-различен начин, отколкото бе си го представял.

Алкам замислено потърка брадичката си, хващаше мазолеста, обгоряла кожа. Щом като веднъж изворът на нарките се окажеше в негово владение, щеше да се изкъпе в него и болките и ужасните рани щяха да принадлежат на миналото. Дотогава бушуващата болка щеше да е ценен съюзник – защото всеки миг му напомняше кои са неговите врагове и какво са му сторили.

Нарките заслужиха смъртта си, отдавна вече. Никога не бе харесвал арогантността и самомнителността им, никога не можа да проумее защо пазят извора сякаш е тяхна собственост. В ръцете на страхливите планинци нямаше никаква стойност – той, Алкам, напротив, щеше да го

използва, за да потегли на юг с армията си и щеше да тъпче огромно царство на земята, каквото светът никога не е виждал! В ръцете му изворът би осъществил определена цел, би се превърнал в могъщо оръжие...

Генералът наблюдаваше доволен безкрайните редици на своите воини, които минаваха покрай него в церемониален марш. Виждаше решителността в лицата, жаждата за кръв в очите им и кимна, изпълнен с удовлетворение.

Още преди денят да свършеше, никой от нарките нямаше да е вече жив, главата на Маддракс щеше да бъде набучена на бойно копие – и изворът щеше да е най-сетне негов.

Тогава никой не би могъл да го спре...

Те идваха.

Мат ги чуваше.

Отначало се долавяше само далечно трополене, което можеше да е причинено и от лавина, която е паднала някъде в планините. После ставаше все по-силно и по-отчетливо и Мат дочу еднообразния барабанен ритъм.

Бойни барабани.

Войската на Алкам.

Мат забеляза, че младите мъже нарки, които лежаха до него в закритието, станаха неспокойни. Момчетата, чиято възраст той определяше на около четиринайсет-петнайсет години, никога преди в живота си не бяха гледали врага очи в очи.

Бяха корави деца на природата и сръчни ловци – но все още не им се бе налагало да се бият за своя и на семействата си живот. Винаги тази работа вместо тях бе вършил нарка-то. Е, тъй като сега беше мъртъв, нямаше измъкване...

Съвсем набързо нарките издигнаха насип от сняг, който преграждаше селото откъм стръмния склон, по който щяха да дойдат Алкам и хората му. Легнали по корем, нарките дебнеха, мъже и жени. Старци и хлапета.

Всеки от тях беше стиснал някакъв предмет, който повече или по-малко можеше да послужи като оръжие – копия, стрели и лъкове, тояги, ножове, камъни. В лицата им се четеше боязливо очакване, често дори и страх.

Мат ги разбираше добре.

Авангардът на войската на Алкам вече се виждаше в подножието на склона. Отначало се откритоа флагвете им – страховити на вид изображения с рога, които представляваха някакви демони от религията

на Асмарк. После идваше редът на барабанчиците, чиито глухи удари отекваха в околните скали.

Въздухът сякаш трепереше от грохота на барабаните. Бавно, но видимо неудържимо войската на Алкам се приближаваше.

Беше огромна.

Начело вървеше мощна формация от стрелци с лък, следвана от безкрайна редица воини, въоръжени с мечове, копия и щитове. После идеха ефрантите, които в пълното си бойно въоръжение изглеждаха като четирикраки крепости, които никой и нищо не можеше да спре. Зад тях – бойни машини, катапулти, копиемети.

Мат се огледа и видя, че някои от нарките вече страхливо се оттегляха, макар че войската на Алкам все още се намираще на разстояние осемстотин ярда.

– В името на Вудан – изтръгна се от устата на Йорл, който седеше до Мат зад защитния насип. – Нямаме никакъв шанс. Всички ни ще избият. Трябва да се предадем, Маддракс. Може би Алкам ще ни пощади...

– Няма да го направи – каза Мат твърдо. – Познаваш Алкам достатъчно добре, Йорл. Знаеш, че няма да остави никого от вас жив. Иска да притежава извора – и няма намерение да го дели с никого.

– Но... все трябва да има някакъв начин за преговори...

– Няма такъв начин – оспори мнението му Мат. – Алкам разбира само един език – този на войната. Вече няма връщане назад.

– Вудан да ни е на помощ – каза Йорл и пребледня като тебешир, когато погледна надолу към огромната войска, която се изкачваше откъм подножието на склона и заемаше позиция.

Мат прецени числеността на армията на Алкам на около петстотин души – двеста стрелци с лък и други триста воини, в това число и около осемдесет ефранта и двайсетина катапулти. Срещу тях стояха сто нарки, които в сравнение с войниците на Алкам щяха да се бият почти с голи ръце.

Мат преглътна с усилие.

И той никога досега не бе се намирал в толкова безизходно положение, никога не бе срещал противник с такова числено превъзходство.

Всъщност малко помощ от Вудан нямаше да навреди...

Алкам, който яздеше върху най-големия от бойните ефранти, вдигна властно ръка. Подчинените му командири се пръснаха с фреккойшерите си, предадоха заповедите си на своите части.

Под громовния трясък на бойните барабани, стрелците с лък

излязоха още по-напред и се пръснаха във верига. Алкам с презрение видя, че нарките, чието село се намираше горе на гребена на планината, бяха натрупали насип около селото си жалък опит да спрат него и войската му.

Генералът злобно се усмихна. Тази прекалена глупост го забавляваше. На залез слънце главите на нарките щяха да украсяват копията на бойците му – а и Маддракс нямаше да бъде пощаден от същата съдба...

Стрелците с лък, които маршируваха в две редици, заеха позиция. След някаква креслива команда предната редица приклезна, бойците извадиха от колчаните си стрели и ги поставиха на тетивата на късите си лъкове.

Прозвуча нова команда и тетивата на лъковете беше опъната. Биенето на барабаните прекъсна.

Началникът, който командваше стрелците с лък, отправи към Алкам въпросителен поглед.

Генералът си пое дълбоко въздух. Обичаше този миг преди битката, последните мирни секунди, преди кръвта на враговете да оцвети снега в червено. Виковете на ранените, миризмата на смъртта – всичко това доставяше удоволствие на Алкам. Сърцето му крещеше за кръв и мът – и той щеше да ги получи.

Сега.

Ръката на генерала бързо се спусна и подчиненият му изрева с дрезгав глас нова команда. В следващия миг стрелите на воините излетяха от тетивите.

Атаката започна.

Шумът беше отвратителен – сякаш се приближаваше огромен рояк стършели.

Мат видя как двеста стрели се издигнаха косо в небето, описаха широка дъга и с убийствена точност се спуснаха към селото на нарките.

– Зад прикритието! – изкрещя той с цяло гърло – и той, и нарките се приведоха зад защитния снежен насип.

В следващия миг се стовари смъртоносната градушка.

Със студено съскане стрелите пронизаха небето и се забиха в снега наоколо. Някои се спряха в защитната стена на насипа, други – в замръзналата земя, трети – в хижите на нарките. А някои улучиха целите си.

Мат видя как млад нарка, който лежеше разтреперан зад прикритието си, бе улучен в гърба. Умря моментално.

Един стар мъж не бе достатъчно бърз – още преди да успее да

избяга до прикритието си, в крака му се заби крилата пръчка.

Тъкмо нарките преодоляха първоначалния ужас, страховитото жужене прозвуча отново – и отново към тях се понесе орляк стрели и се стовари върху защитните им линии. Една от стрелите падна непосредствено до Мат, заби се между него и Йорл.

– Ще умрем – пророкуваше старейшината, гледайки с широко ококорени очи все още потрепващата дръжка на стрелата. – Всички ще умрем...

В следващия момент се чу друг шум, който звучеше по-внушително от свистенето на стрелите, и Мат видя, че е влязла в действие една от бойните машини.

Огромен леден къс беше изхвърлен от една от катапултите, носеше се към селото на нарките с отвратително фучене и след миг удари.

Улучи една от хижите, които се намираха в края на селото. Леденият отломък проби покрива, чиито прогнили греди се изпотрошиха като клечки. Цялата конструкция поддаде, хижата се сгромоляса с трясък.

Нарките нямаха време да асимилират случилото се, защото шумът от запратен отломък се повтори – многократно.

И другите катапулти започнаха да мятат във въздуха ледени късове, които като унищожителни снаряди се спускаха над селото на нарките. Две други хижи бяха тежко повредени. Още по-опасен ефект имаха парчетата, които падаха на голата земя.

Със страхотна сила се стоварваха от небето, удряха се в земята и се разбиваха на хиляди, остри като ножове парчета, които се разлетяваха на всички страни.

Мнозина нарки бяха улучени и ранени от осколките. Някакъв мъж бе жестоко смазан, друг умря, когато един дълъг цял лакът кристал се заби в гърдите му.

Йорл гледаше ужасен как хората му страдат, крещят уплашени и са изпаднали в паника.

– Сега! – каза той и грабна ръката на Мат. – Сега, Маддракс!

– Не, Йорл! – Мат поклати глава. – Трябва да изчакаме още...

Надигна се от прикритието си и даде уговорения знак на стрелците с лък, които бяха разпределени по протежение на защитния насип.

Мъжете от племето нарка, които досега се бяха прицелвали само в герули и шасета, бързо се надигнаха от прикритията си, пуснаха стрелите от тетивата, ала леките им ловни лъкове не бяха предвидени за бойни действия. Бяха твърде слаби, за да стигнат до войската на Алкам.

Полетът на стрелите свърши на половината разстояние. Без да

причинят нищо, те се забиха в снега. Оскърбително подигравателен смях откъм подножието на склона отвърна на нарките.

Във всеки случай смехотворната контраатака накара Алкам отново да нареди да забият барабаните и воините му да се придвижат още по-напред.

По лицето на Мат пробяга дръзко ухилване.

Тъкмо това очакваше...

– Атака!

Заповедта на Алкам накара въздуха да потрепери – и огромната му войска, която се бе разгънала на широк фронт, се събуди за страховтно раздвижване.

Стрелците с лък пуснаха още един залп, катапултата и копиеметите запратиха още няколко пъти смъртоносния си товар.

Тогаваш стрелците с лък, останалите воини и ефрантите започнаха атаката.

Надигна се мощен боен рев, който заглуши громовния тътен на барабаните. Командирите изреваха на хората си кратки команди и отделните части се раздвижиха, на бегом се заизкачваха по покрития със сняг склон.

Най-отпред вървяха стрелците, които бяха заменили лъковете си с късите мечове, които носеха на коланите си, следвани от воините с тежки доспехи, с щитове, копия и остри като бръснач мечове. Подир тях идваха ефрантите, които щяха да стъпчат всичко, което беше оцеляло след атаката на войниците и така щяха напълно да довършат врага.

– Напред! – крещеше Алкам с дрезгав, преминаващ във фалцет глас. Генералът яздеше начело на войската си, от гърба на ефранта имаше обзор над хората си. – Няма да проявяваме никаква милост! Пленници няма да се вземат! Да живеят Алкам и Асмарк!

– Да живеят Алкам и Асмарк! – повтори го като ехо стотиците гърла на воините.

С дрезгав рев и жажда за кръв мъжете шурмуваха склона, готови да изколят като животни беззащитните нарки и да окъпят мечовете си в кръв.

Алкам наблюдаваше това със задоволство. Не изпитваше нито съжаление, нито скрупули. Всяка победа, постигната с малки загуби, за него беше славна – а нарките му се бяха противопоставяли достатъчно дълго.

Този ден щеше най-сетне да види гибелта им.

Това беше велик ден.

Краят на нарките – и началото на едно ново, велико царство.

Царството на Алкам.

Отново Мат и нарките се притиснаха плътно към прикритията си, изчакаха да свърши обстрелът, който отново разруши няколко хижи и отне живота на неколцина.

От другата страна на насипа напираше ужасният рев на воините на Алкам. Мат хвърли един поглед към края на прикритието, видя стотиците мъже, които шурмуваха склона, въртейки мечовете си. Искаха кръв...

Младите нарки, които лежах на прикритията зад насипа, изпращаха срещу враговете по някоя и друга стрела – храбро, но безплодно начинание. Тук-там беше улучван по някой от вражеските стрелци с лък и падаше възнак, но десетки негови другари моментално заемаха мястото му. С криещи и рев пълчищата прииждаха на вълни, следвани от ефрантите, чиито тежки стъпки караха земята да трепери. Щяха да натъпчат селото вдън земя, а с него и всичко, което живееше в него. Мъже и жени, деца и старци. Алкам не знаеше никаква милост...

– Маддракс! – извика Йорл настойчиво, надвиквайки грохота на врага. – Сега!

Мат остана спокоен, прецени разстоянието до противника.

Още четиристотин ярда.

Моментът беше дошъл.

Матю скочи светкавично и размаха високо над главата си червената кърпа, която държеше в ръцете си – уговореният сигнал...

Девојката Сам стоеше на високата скала, която се извисяваше откъм северната страна на селото и видя, че Маддракс подаде сигнала. Обърна се, вдигна високо ръце и предаде на Аруула заповедта за действие.

Варварката, която седеше на седлото на пленения ефрант, реагира мигновено. Изплюща с поводитите и нададе пронизителен вик – тромавото животно се раздвижи.

С всички сили се напъна в хомота, който му бяха сложили. Изплетените от кожени ремъци въжета се опънаха и започнаха да скърцат – и вратата на шлюза, която задържаше насъбралата се вода, започна бавно да се вдига.

Беше идея на Маддракс с дига да се заприщи течението на топлия извор и да се пренасочи. През тясна пукнатина в скалата излизаше изпускащата пара вода и се завиряваше в яма в скалата, от която сега Аруула я освобождаваше.

С плисък и изпускайки пара, водата нахлу през отворения шлюз,

потече по системата от дървени тръби, които нарките набързо бяха сковали по проект на Мат. Дървения материал за целта взеха от хижите си, пожертваха мебели и предмети за потребление, за да набавят необходимото. С восък, мазнина и масло уплътниха и свързаха измайсторените съвсем набързо тръби, увиха ги в кожи, та топлата вода по възможност да губи по-малко от температурата си. Сега шлюзът беше отворен, водата от извора се понесе по тръбите към местопредназначението си.

Аруула тържествуващо стисна юмрук, нададе пронизителен вик на радост. Тогава скочи от гърба на ефранта и побърза да се върне в селото, за да види дали планът на Маддракс ще успее.

Воините на Алкам се приближаваха с ужасяващ рев, неударжими, както се виждаше.

Мат почувства как нещо в него се сгърчи. Ако замисленият от него план не сработеше, всички щяха да свършат под безпощадните мечове на Асмарк...

Изведнъж се чу някакво съскане и бучене, което беше съвсем различно от шумовете на стрелите и катапултите.

„Водата!“ – мина през ума на Мат. Аруула беше отворила шлюза...

Една част от него почувства облекчение, най-малкото от факта, че поне първата половина от плана е осъществена. Другата част у него беше затаила дъх, надяваше се и се молеше да успее и вторият дял от замисъла...

Воините на Алкам прииждаха.

Още сто ярда.

Вече бяха хвърлени първите копия, приближаваха в широка дъга. Някои от нарките побягнаха.

Мат хвърли трескав поглед по снежния насип и се запита къде ли може да е сега водата – защото насипът, който нарките натрупаха, служеше не само за защита от стрелите на Асмарк. В него се криеше сърцевината на плана – каналът...

Мат стисна така силно юмруци, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Едно копие разцепи въздуха, заби се в снега, непосредствено пред него. Аруула дойде задъхана, вече държеше меча си в ръка. Беше решила, в случай че планът на Мат не успееше, да продаде колкото е възможно по-скъпо живота си.

Мат измъкна „Берета“-та си и освободи предпазител И той нямаше да се даде лесно на кръвопийците на Алкам...

В този момент от снежното поле изведнъж се издигна топла пара,

легна като тънка завеса между атакуващите войни и селото.

Горещата вода! Дълбоко под снежната покривка изтичаше от тръбите и топеше снега!

Воините на Алкам не забавиха щурма си, мислеха си, че победата е вече в ръцете им. В този момент се чу някакъв застрашителен тътен.

Отначало беше само едно почти незабележимо разтърсване, което изобщо не впечатли войниците на Алкам. После, когато земята под краката им се раздвижи, забелязаха, че нещо не е наред.

Изведнъж снежната покривка сякаш се откъсна. Отвори се пукнатина, която минаваше точно по протежение на защитния насип и образува ров между селото и нападателите.

Неколцина бойци на Алкам нададоха викове на изненада, други не проумяваха какво става. Колебливо спряха устрема си. Немалко от тях бяха застигнати от идещите след тях ефранти и бяха изпогазени до смърт.

Пукнатината в снежната покривка се разширяваше. Огромна снежна площадка под войската на Алкам се раздвижи, свлече се надолу по склона и за секунди се превърна в гигантска лавина.

Отваряха се безброй пукнатини и пропасти, които поглъщаха направо десетки войни. Мъжете се сгромолясваха в бездната стремглаво и с ужасни викове, огромните снежни маси ги задушаваша и премазваха.

Ефрантите ревяха ужасени, станаха напълно неуправляеми. Ездациите отчаяно се опитваха да успокоят огромните животни и да намерят път за бягство – но ненадейно зейваха пукнатини, които им отрязваха пътя. Разтопеният сняг и лед бушуваха надолу като буен планински поток, завличаха със себе си хора и животни.

Срещу отприщилите се природни сили не можеха да направят нищо и бойните машини на Алкам. Лавината беше като бял саван, който поглъщаше всичко, повличаше го надолу и никога не го изпускаше.

Снежните маси се смъкнаха с грохот и трясък. Вдигна се ледена мъгла и затъмни небето, обгърна войската на Алкам в смъртоносен, всепождащ облак.

Бойните барабани бяха отдавна замлъкнали, бученето на природните стихии заглушаваше дори пронизителните предсмъртни викове на мъжете, чиято жажда за кръв от минута на минута се превръщаше в чиста проба страх.

– Неее! Нееее!

Алкам реवेशе като умопобъркан, когато видя, че около него огромната му армия е погълната и отнесена от снежните маси.

Видя как неговите, ах, толкова мощни бойни машини са изпотрошени като играчки, видя ефрантите и ездачите да изчезват в бялата мъгла, за да не се покажат никога вече, видя храбри воители, погребани и смазани от леда и снега.

Генералът крещеше ужасен, докато от високото седло върху гърба на ефранта гледаше като вкаменял какво става пред очите му. Водачът на животното правеше всичко възможно да държи ефранта под контрол, но той се противеше и надаваше панически рев.

– Смърт! – реवेशе Алкам нагоре към селото на нарките, вълн от себе си от ярост. – Смърт на нарките, чувате ли?

Отговор не получи.

Вместо това пред Алкам и неговия ефрант се надигна огромна вълна от сняг. Очите на генерала се разшириха от ужас, докато гледаше нагоре към все по-извисяващото се образувание, което всеки миг щеше да се стовари върху него.

– В името на Оргуудоо...! – изплъзна се от устата му. Тогава ледената вълна стигна до него и го завлече със себе си.

От силата на сблъсъка Алкам беше изхвърлен от седлото. Описа широка дъга във въздуха, удари се тежко, ужасен се опитваше да се задържи за нещо, но хващаше само лед и въздух, докато стихията с главоломна скорост го влачеше надолу. Многократно се преобърна, успя да хвърли един последен поглед към селото на нарките, което беше толкова близо, че само ръка протегнеш и ще го докоснеш и въпреки това – вече недостижимо. Остана жив достатъчно дълго, за да разбере, че лавина свлича него и армията му в подножието на склона и освен това немилостиво ги запокитва в бездънната пропаст, която зееше по-нататък.

В първите секунди, след като ужасният рев на природни стихии секна, се възцари тишина. Потиснати и поразени, всички бяха приковали погледи в края на пропастта, зад която бяха изчезнали Алкам и цялата му войска.

Тогава от гърлото на Аруула се отприщи остър, пронизителен, триумфален вик – и в следващия момент към ликуване се присъединиха и нарките.

Мъже, жени и старци скачаха и вдигаха високо ръце, пицяха от щастие и радост, че все още са живи. Повечето от тях бяха така наплашени и напрегнати, че едва сега проумяха, че са спечелили битката, че вече Алкам и неговите воители няма застрашават живота им.

Старият Йорл избухна в ясен, младежки смях. Със спонтанен жест прегърна Мат, после дъщеря си.

От всички страни заприиждаха нарки, потупваха Матю рамото, прегръщаха го и му благодаряха, някои и със сълзи в очите. Самият Мат едва сдържаше щастието си. Не би могъл предварително да каже със сигурност дали планът му ще успее. В него бяха заложени твърде много неведоми неща и нямаше време да се направят точни изчисления.

Онова, което се оказа гибелно за Алкам и хората му, бе приложната физика!

Горещата вода, която дойде от пещерата и потече дълбоко под снежната покривка, разтопи снега при замръзналата почва. От студа водата веднага отново замръзна и образува тънък слой лед между земята и снежния пласт. Снежната покривка върху склона не можеше да се задържи при атаката на войните и накрая се превърна в унищожителна лавина.

Така мечтата на Алкам за велико царство, което щеше да носи неговото име, беше погребана от бушуващите талази сняг и лед, при които не успяха да оцелеят нито военачалникът, нито неговите главорези.

Приблужи се Сам и благодари на Мат с една сърдечна целувка, която Аруула проследи с неудоволствие.

– Ти ни спаси – заяви дъщерята на Йорл. – Затова ще ти бъдем винаги благодарни.

– Хубаво – рече Мат хилейки се. – На първо време ще ми е достатъчна и противоотровата.

Сам погледна в земята и се покашля.

– Няма никаква противоотрова – заяви му тя.

– Какво? – Мат ококори очи.

– Нямах нужда от противоотрова – каза младата жена и го погледна със смесица от чувство за вина и широко ухилване. Трънът не съдържаеше отрова. Беше само...

– ...лъжлив трик – нарече Мат на родния си език нещата с истинските им имена и в следващия момент избухна в оглушителен смях, към който се присъединиха Сам, Аруула и всички други.

Почти две седмици Мат и Аруула останаха при нарките, за да си отдъхнат от умората на миналите дни.

Планинците отгатваха по погледа им всяко тяхно желание. Когато Мат помоли Йорл за необходимото, за да си направи летателен апарат, с който той и Аруула можеха да напуснат планините, старейшината дори заповяда да съборят една от хижите в селото, за да предоставят на Мат животински кожи и дървен материал, от които имаше нужда за осъществяване на проекта си.

Пред изумените погледи на жителите на селото Мат се зае да конструира делтаплан по начина, по който в неговото време летяха любителите пилоти. Като летец той разбираше достатъчно от аеро- и термодинамика, за да може да измайстори годен, товароносим летателен апарат и всъщност след няколко опита успя да нахвърли на чертеж един делтаплан за който вярваше, че безопасно може да свали двама души де долината.

В деня, когато се сбогуваха, цялото село беше на крака.

Йорг държа кратка прощална реч, в която с прекалено възторжени думи още веднъж благодари на Мат за помощта му. Поднесе му огърлицата си, която беше направена от нокът на нарка-то, и която, затапена с восък, съдържаше малко от фосфоресциращата вода. С умилително-патетични слова даде на Мат почетната титла „Нарка-нето“ – новият закрилник на нарките.

Тогавя дойде редът на Сам.

На красивото й лице се четеше нескривана тъга. Съжаляваше, че Маддракс щеше да напусне селото, винаги се бе надявала тайно, че героят от своя страна щеше да я избере за жена.

Сега трябваше да се задоволи само с още една целувка на раздяла – и да му поднесе цвете.

- Ледена роза – обясни тя тъжно. – Цъфти и през зимата.
- Благодаря – каза Мат и сложи подаръците в раницата си.
- Ще дойде ли Маддракс пак някога на гости на нарките?

Мат погледна нагоре към небето, което, сияйно и безкрайно се простираше над планините.

- Кой знае? – рече. – Може би... някога.
- При нашите огньовете винаги ще има място за вас – увери ги Йорл.
- Благодаря – каза Мат.

Тогавя се обърна, затегна себе си и Аруула с ремъците. Варварката измърмори недоволно и удостои делтаплана със скептичен поглед.

- И ти вярваш, че с това нещо ще можем да летим?

– Съвсем сигурен съм – отвърна Мат с намигване. – Аруула трябва мене доверява...

Заеха местата си под делтаплана, който стоеше готов на склона. От сурови талпи Мат беше издигнал нещо като ски-шанца, щом като веднъж се озовяха на нея, връщане назад нямаше...

Закачи ремъците за шангите. Аруула, която висеше пред него като малко герулче върху гърдите на майка си, тихо изруга. Варварката съвсем открито заявяваше, че този начин на летене въобще не ѝ е по сърце. Предпочиташе гигантските скакалци и ненормално мутиралите огромни мравки...

– Сбогом! – извика Мат и махна на нарките с ръка на прощаване. Тогава двамата с Аруула заеха стартова позиция и изчакаха следващия удобен пристъп на вятъра.

– Сега! – извика Мат и той и спътницата му се затичаха се с делтаплана надолу по склона, към пропастта и се стрелнаха в студения утринен въздух.

Аруула, която здраво бе затворила очите си, нададе пронизителен писък, когато загуби почва под краката си и я задържаха единствено коланите.

– Не се страхувай! – успокои я Мат, чиито две ръце бяха върху командния трапецовиден лост и управляваше сигурно планера.

– Не се страхувам! – отвърна му обидено тя. – Аруула никога не се бои...

Мат направи лек завой, мина покрай хълма, на който стояха нарките и им махаха с ръце.

Тогава накара планера да опише по-остър завой и се спусна като хищна птица надолу, срещу далечната долина.

– Меердуу! – извика високо Аруула, но вятърът отнесе вика ѝ.

КРАЙ

© 2001 Майкъл Периш
© 2004 Тончо Стаменов, превод от немски

Michael J. Parrish
In der weißen Hölle, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

Роналд Хан, Майкъл Периш
Децата на кометата – част 1
Издавателство „Литера Прима“, София, 2004
Немска. Първо издание
Преводач: Тончо Стаменов
Редактор: Марин Найденов
Формат 60/84/16. Печатни коли 12
ISBN 954-738-111-3

MADDRAX – Die Kinder des Kometen
Verlagsgruppe Lubbe GmbH & Co. KG, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8459>]